

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και έκδοσης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρά τὸν σταθμὸν Σιδηρ. Ἀθην. Πειραιῶς

Η ΠΡΟΥΠΑΡΞΙΣ ΚΑΙ ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

ΚΑΘ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ, ΤΑΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ

Τὸ περὶ τῆς Ἀθανασίας τῆς Ψυχῆς δόγμα οὐχὶ μόνον ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων πηγάζει, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ τῶν μᾶλλον ἀγρίων λαῶν καρδίᾳ ἢ περὶ τῆς Ἀθανασίας πιστικῆ ἐγκεχαραγμένη ἐστίν.

Κατὰ τὸν Loskiel οἱ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς Ἰνδοὶ ἰσχυρίζονται, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀποθνήσκωσιν ὀριστικῶς καὶ ἔσσει, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ δὴ ἡ σπορά, σηπώμενη ἐν τῷ ἐδάφει, ἀναγεννᾶται. Τοῦτ' αὐτὸ πρεσβεύουσι καὶ οἱ Γροσσιλανδοί. — Ἡ δὲ περὶ τῶν φαντασμάτων δειλία τοσοῦτον γενικευθεῖσα παρὰ τοῖς λαοῖς, ἀποδείκνυσιν οὐ μόνον τὴν τῆς ψυχῆς ἀθανασίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν πραγματικότητα τῶν ἐμφανίσεων καὶ ἀμέσων ἐκδηλώσεων τῶν πνευμάτων. Ἄπασαι δὲ αἱ τῆς ἀρχαιότητος παραδόσεις ἀποδέχονται ἐξ ἴσου τὴν τῆς ψυχῆς αἰωνιότητα καὶ προύπαρξιν.

Κατὰ τὰ Βέδα τῶν Βραχμῶνων, ἐὰν μὴ ἡ ψυχὴ ἦτο αἰώνια, δὲν ἦτο δυνατόν καὶ ἀθάνατος νὰ ἦ. Ἡ δὲ τῆς Sankhya σχολῆ ἀποδέχεται ὁμοίως τὴν αἰωνιότητα τῶν ἀτομικῶν ψυχῶν.

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους Σόφισ, τὰ πνεύματα καὶ αἱ ψυχαὶ μόνον κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ οὐχὶ κατὰ τὸν χρόνον ἔπονται τῷ Θεῷ, καθόσον αἰώνιοι εἰσίν, τόσον ἐκ τοῦ παρελθόντος, ὅσον καὶ διὰ τὸ μέλλον. Πᾶσαι αὗται αἱ αἰώνιοι καὶ ἀθάνατοι ψυχαὶ ἦσαν ἀγναὶ πρὸ τῆς πτώσεως.

Μόλις τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ γαστρὶ σχηματισθῆ, ἡ ψυχὴ ἐρχομένη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐγκαθίσταται, κατὰ τοὺς ἀρχαίους Πέρσας. Αἱ δὲ τῶν Σινῶν διὰ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς ἰδέαι, φθάνουσι μέχρι τῆς τιμωρίας τῶν ἀσεβούντων τοῖς Πνεύμασι. Πιστεύουσι δὲ εἰς ταύτην, εἰς τὰς ἐμφανίσεις τῶν νεκρῶν ὡς καὶ εἰς τὴν ὑπάρξιν πνευμάτων καὶ δαιμόνων.

Κατὰ τὰς ἱεράς δὲ παραδόσεις τῶν Σινῶν, τὰ Πνεύματα διαρκῶς μεσολαβοῦσι ταῖς ἀνθρωπίναις τύχαις καὶ ἰδίᾳ βοηθοῦσιν αὐτοὺς.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν προύπαρξιν τῆς ψυχῆς, αὐτὴ πηγάζει ἐκ τῆς μετεμψυχώσεως. Κατὰ δὲ τὸν Κομφούκιον, περίπυστον τῶν Σινῶν φιλόσοφον, τὰ Πνεύματα ὑπῆρξαν πρὸ τῆς πλάσεως τοῦ ὀλιγοῦ κόσμου καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἀποτελοῦσι τὴν ἀόρατον οὐσίαν.

Ἡ δὲ Ἁγία Γραφή ὑποτίθησιν ἀπανταχοῦ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, χωρὶς νὰ διδάσκη ἀλήθειαν, τοσοῦτον ἀνεξετήλοις γράμμασιν ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ χαραχθεῖσαν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ. Ἀλλὰ καὶ θεωρεῖ ἀνοήτους τοὺς μὴ πιστεύοντας εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς.

Ὁ Ἰώβ, ὁ Ἡσαΐας καὶ ὁ Δανιὴλ ἐχαρακτήρισαν δεόντως τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὰ περίφημα περὶ αὐτῆς ῥητὰ τῶν εὐρίσκονται σαφῶς διατετυπωμένα ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ.

Ἡ περὶ προύπαρξεως ὅμως τῆς ψυχῆς καὶ τῆς αἰωνιότητος τοῦ Πνεύματος περιγραφὴ ἐν τῇ Ἱερᾷ Βίβλῳ φαίνεται ἡμῖν λίαν ἀόριστος καὶ τοῦτο, διότι αἱ ἰδέαι αὗται οὐδεμίαν εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος σχέσιν ἔχουσι καὶ τὰς ἀληθείας ταύτας ἢ ἀποκάλυψις τῶν Γραφῶν ἐσταμάτησεν. Γνωστὸν δ' εἶναι ἀφ' ἑτέρου, ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή περιέχει ἀποκρύφους ἀληθείας, ὧν οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ κύρος. Ὑπάρχουσι δὲ μέρη, ἐνθα ἀναφέρεται ἡ αἰωνιότης καὶ ἡ προύπαρξις τῆς ψυχῆς ἢ μᾶλλον τοῦ πνεύματος, ὁ δὲ ψαλμὸς (LXXVII, 5, 6 καὶ 7) ὁμιλεῖ ἀρκετὰ σαφῶς περὶ τῆς προύπαρξεως. «*Διαλογιζόμενοι τῶν τότε ἡμερῶν καὶ τῶν ἐτῶν τῶν παρελθόντων αἰῶνων, κτλ.*

Ἡ διαφορά μεταξύ ψυχῆς καὶ πνεύματος ἰδοῦ πῶς ἔχει κατὰ τὴν Ἀγ. Γραφήν. Ἡ δὲ αἰωνιότης τοῦ πνεύματος ἐξηγεῖται σαφῶς ἐκ τοῦ ἕξις χωρίου, «ὁ Θεὸς περικαλύπτει τὸ Πνεῦμα διὰ σώματος καὶ πλάσας τὴν ψυχὴν» δηλαδὴ ἐνεργήσας τὴν ἔνωσιν τοῦ αἰωνίου καὶ ἀπλάστου Πνεύματος μετὰ τοῦ σώματος, τῆ βοήθειά τῆς παντοδυναμίας αὐτοῦ προῆς τῆς δημιουργοῦσης μόνῃ τὴν ψυχὴν. Εἶναι δὲ γνωστόν, ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή ἐν τοῖς χωρίοις τοῖς ἀναφερομένοις εἰς τὴν διαφοράν μεταξύ Πνεύματος καὶ ψυχῆς, ἐννοεῖ διὰ τῆς ψυχῆς τὴν ἔνωσιν τοῦ Πνεύματος μετὰ τοῦ σώματος.

Ὁ προφήτης Ἰερεμίας φαίνεται ὁμιλῶν περὶ τῆς προϋπάρξεως τῆς ψυχῆς οὕτω: «*Ἦρὶν ἢ σὲ πλάσσω ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός σου, σὲ ἐγνώρισα, καὶ πρὶν ἢ ἐξέλθῃς τοῦ κόλπου τῆς. σ' ἐξηγήσασι καὶ ἐνεκατέστησα προφήτην τῶν ἐθνῶν.*»

Ὁ δὲ Ὀριγένης ἀποδεχόμενος τὴν προϋπάρξιν τῆς ψυχῆς, ἐξάγει ἐκ τοῦ ἀνω χωρίου τοῦ Ἰερεμίου καὶ ἐξ ἄλλων γνωματεύσεων τοῦ Μαλαχίου III, Ἀγ. Λουκά, Ἀγ. Ἰωάννου κτλ. ὅτι ὑπάρχουσι πνεύματα ἔχοντα ῥοπήν, εἴτε πρὸς τὸ καλὸν εἴτε πρὸς τὸ κακόν, *πρὸ τῆς γεννήσεώς των.*

Ὁ Πυθαγόρας ἐπίσης λέγει, ὅτι τὸ σῶμα συνδυάζεται μετὰ τῆς φύσεως τῆς ψυχῆς. Οἱ δὲ ἀρχαῖοι ραββῖνοι παραδέχονται, ὡς πηγήν τῶν ψυχῶν, τὸ μέρος ἐνθα διαμένουσι πρὸ τῆς γηίνης ἐνσαρκώσεώς των.

Ἐν Ἑλλάδι, πάντες οἱ διάσημοι ἄνδρες, ἀπὸ τοῦ Ὀρφέως καὶ Ὀμήρου μέχρι τοῦ Πλάτωνος ἀπεδέχθησαν τὴν δοξασίαν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. Περιττὸν δὲ θεωροῦμεν ν' ἀναφέρωμεν καὶ ἐνταῦθα τὰ πολυάριθμα σχετικὰ χωρία, ἅτινα εὔρηται ἄλλως τε ἐν τοῖς ἀθανάτοις ἔργοις τοῦ Ὀμήρου, Ἡοιδόου, Πινδάρου, Εὐριπίδου, τῶν Πυθαγορικῶν καὶ τοῦ Πλάτωνος κτλ.

Ἡ ψυχὴ ἀπαλλαττομένη τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος ἵπταται πρὸς τοὺς οὐρανοὺς καὶ μεταβαίνει ν' ἀπολαύσῃ ζωὴν ἀθάνατον καὶ ἀφθαρτον, ἥτις φυσικῶς ἀφομοιοῖ ταύτην πρὸς τοὺς Θεοὺς, οἵτινες χαίρουσι τοῦ προνομίου τούτου. Ὁ δὲ πολὺς Φωκυλίδης λέγει: *Θά παύσης ὦν θνητός, ἐὰν ἀφῶ ἀφήσης τὸ σῶμα σου, ἔλθῃς εἰς τὸ ἐλεύθερον πεδῖον τοῦ αἵθερος· ἔση θεὸς ἀθάνατος καὶ ἀφθαρτος.* Καὶ ἀλλαχοῦ ἐπίσης λέγει: «*Ἀφῶ ἀφήσωμεν ἐδῶ κάτω τὸ σαρκίον ἡμῶν, ἐσόμεθα θεοί, καθόσον ψυχαὶ ἀφθαρτοὶ οἰκοῦσιν ἐν ἡμῖν.*»

Ἐν τέλει πανταχόσε εὐρίσκομεν τὰς ἰδίας περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς παραδόσεις, ὡς καὶ παρὰ τοῖς εἰδολολάτραις αὐτοῖς καὶ

τοῖς Ἐρυθροδέρμοις τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ δὲ Δίεων ἀναφέρει ὠραιότατον διήγημα τῶν Ἐρυθροδέρμων, ἀφορῶν εἰς τὴν ἀμετάβλητον περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς πίστιν των, τὴν πραγματικότητα τοῦ κόσμου τῶν πνευμάτων καὶ τὰς συνεχεῖς τούτων σχέσεις μετὰ τῶν ἐν τῇ γῇ. Τὸ περιεργον τοῦτο διήγημα ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Νέος τις κυνηγός, ἀπωλέσας κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του τὴν ἀγαπητὴν αὐτοῦ μνηστῆν, παρηγορεῖτο κάπως ἐρχόμενος συγνάκις παρὰ τὸν τάφον τῆς, ὅπου ἐπὶ πολὺ διέμενε καὶ δὲν ἐβλέπεν ἢ τὰς ὑπερκοσμίους μονάς, ἐνθα τὸ ἀγαπητότερον αὐτοῦ ὄν διέμενε καὶ περὶ τῶν ὁποίων παλαιὸς τις αἰρετικὸς τῷ εἶχε διηγηθῆ, ὅτι τὸ μέρος τοῦτο εὐρίσκεται πολὺ μακρὰν πρὸς τὴν *Μεσημβριαν* παρὰ τὰς ὄχθας βαθυτάτου καὶ ἠσυχωτάτου ὠκεανοῦ, καὶ ὑπὸ οὐρανὸν αἰωνίως αἴθριον καὶ οὐδέποτε κηλιδούμενον ὑπὸ ἐλαχίστων νεφῶν.

«Ἡμέραν τινα τὸν κατέλαβε τόσον ἡ ἰδέα νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὴν, ὥστε παρὰ τὰς χιόνας, αἴτινες ἐκάλυπτον τὰ δένδρα καὶ τὴν ἐκ τοῦ ψύχους πεπηγυῖαν γῆν, ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως, ὅπως ἀνεύρῃ ἐν τῷ πέρατι τοῦ κόσμου ἐτι, ἐὰν ἡ ἀνάγκη παρίστατο, τὰς *Νήσους τῶν Μακάρων*. Ἄμ' ἔπος δὲ ἄμ' ἔργον· τίθεται εἰς ὁδοπορίαν διὰ μέσου βουνῶν καὶ κοιλάδων, ρυάκων καὶ ἀτραπῶν καὶ μετὰ πολὺν δρόμον ἢ χιῶν ἤρξατο ἐξαφανιζομένη, τὰ ξηρὰ δένδρα ἀνακτῶντα τὴν πρασινήν αὐτῶν χλοερότητα ἢ πεπηγυῖα γῆ νὰ στολιζέται ἀπὸ ἀνθῆ, οἱ βᾶτοι καὶ τὰ δάση ἀντηχοῦντα ἐκ τῶν θελκτικῶν μελωδιῶν τῶν ἑαρινῶν πτηνῶν καὶ αὐτὴ ἢ τέως ἀδιάβατος καὶ βραχυῶδες ἀτραπὸς νὰ μεταβάλλεται εἰς εὐθείαν καὶ εὐάρεστον ὁδόν, πρὸ ἐκτεταμένης γλυκείας πεδιάδος.

«Ἀπώτερον διακρίνει καλύβην ὁμοίαν τῆς πατρίδος του καὶ μετ' ὀλίγον γέροντα ἰστάμενον παρὰ τὴν θύραν αὐτῆς, ὅστις πάνυ φιλικῶς τὸν ὑποδέχεται καὶ τῷ λέγει:

«Ἐἵξευρον, ὅτι θὰ ἤρχεσθ ν' ἀναζητήσης τὴν ἀπωλεσθεῖσαν πολυ-ἡγαπημένην σου. Ἦτον ἐδῶ καὶ μάλιστα διέμεινεν ἐπὶ τινα καιρὸν, ἀλλ' ἀνεχώρησε διὰ τὰς *«Νήσους τῶν Μακάρων»*.

«Ἀφῶ δὲ ὁ νέος κυνηγός ἐσθὴ ἐκεῖ ἐπ' ὀλίγον ἰν' ἀναπαυθῆ ἐκ τοῦ πολλοῦ ὄν ὑπέστη καμάτου, ὁ γέρον τῷ ἔδειξε μακρὰν ἐκεῖ λίμνην εὐρισκομένην, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας ἐκεῖτο ἡ *«χώρα τῶν Μακάρων»*.

«Ἐγὼ θὰ μείνω εἰς τὰ σύνορα τοῦ ὠραίου τούτου μέρους ὅπου ζῶ, ἔλεγεν ὁ γέρον τῷ ξένῳ, σὺ δὲ, ἀνάβηθι ἐν τῷ πλοιαρίῳ ἐκεῖ νῦ, ἐτοίμῳ νὰ σὲ παραλάβῃ, ἀλλὰ πρέπει

πρότερον νὰ μ' ἀφήσης τὰ σκευὴ σου, τὸν κῦνα σου καὶ αὐτὰ τὰ σῶμα σου, διότι μόνον αἱ ἐλεύθεροι ψυχαὶ δύνανται νὰ διαβῶσι τὴν λίμνην διὰ τῶν πλοιαρίων».

«Ὁ κυνηγός ὑπέρχαρις, βλέπων, ὅτι δύναται νὰ ὑπάγῃ μέχρι τῆς ἐρωμένης του, εἶδεν ἑαυτὸν αἰφνης, ἀπαλλαττόμενον τοῦ σώματός του, οὐτινος τὸ βάρος πολὺ ἤδη ἠσθάνετο ἐκ τοῦ κόπου τῆς ὁδοπορίας καὶ ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἐλαφρὸν ὡς πτηνόν, δυνάμενον νὰ πετόξῃ εἰς τὰ ὕψη. Τὰ δάση, οἱ ἄγροί, αἱ κοιλάδες καὶ τὰ βουνὰ δὲν εἶχον ποσῶς μεταβληθῆ, πρὸ τῶν ὁμμάτων του, πλὴν ὄλη ἢ φύσις τῷ ἐφάνη ἀνανεωθεῖσα, ἀνακαινισθεῖσα, ἐκ βάρων ἀναλωγονηθεῖσα οὕτως εἶπεῖν καὶ ἀπὸ νεκρᾶς νὰ μεταβληθῆ εἰς ζῶσαν· πῶς δὲ τι λαμπερὸν διεχύθη ἀπανταχοῦ καὶ οὐράνιοι μελωδία ἤρξαντο ἐξερχόμεναι τῶν πέριξ λειμῶνων καὶ καταφύτων θελκτικῶν τοπειῶν. Ὁ ἀῆρ ἦτο γλυκύτερος, ἢ πεδιάς χλοερότερα, τὰ ποικίλα ζῶα ἐπλησίαζον αὐτόν, χωρὶς νὰ φοβῶνται, τὰ δὲ πτηνὰ ἵπταντο πέριξ αὐτοῦ καὶ ἐψαλλον τὴν χαρὰν των, ὁ δὲ κυνηγός ἠνθόει τὴν γλῶσσαν των καὶ ἠπόρει δι' ὅλα ταῦτα. Ἐδῶ οὐδέποτε αἶμα εἶχε χυθῆ καὶ οὐδέποτε κυνηγός ἐθεάθη εἰς τὴν χώραν τῶν καθαρῶν πνευμάτων. Δὲν ἐβάδιζεν, ἀλλὰ διωλιόσθαιεν ὡς ἐν τῷ πάγει ἢ μᾶλλον ἠσούχως καὶ ἠδέως ἐβαίνεν ὡς παραδείσιον πτηνόν, ἀνευ σωματικῆς πλέον προσπάθειας καὶ καταβολῆς δυνάμεως, διότι ἐνταῦθα, ἐν τῇ θεοπεσίᾳ ταύτῃ χώρα, κόπον δὲν γνωρίζουσιν ὀλοτελῶς.

«Ἐν τέλει ἀφίκετο παρὰ τῇ λίμνῃ, ἥς τὰ ὕδατα ἦσαν διαυγῆ ὡς τὸ κρύσταλλον, ἐν τῷ μέσῳ δ' αὐτῆς ὑπῆρχε νήσος θελκτικωτάτη. Μικρὰ δὲ λέμβος ἐκεῖτο παρὰ τὴν ὄχθην καὶ τὰ κωπία ἦσαν ὄλως ἔτοιμα πρὸς ἀπόπλυνον.

«Ἀνερχόμενος ὁ ἡμέτερος κυνηγός παρετήρησεν ὡς ἐν ὄραματι, ὅτι ἕτερα μικρὰ τις λέμβος ἐβαίνε παρ' αὐτῷ, ἔχουσα ἐντὸς τὴν μνηστῆν του, μᾶλλον ὠχρὰν ἢ ἄλλοτε, ἀλλὰ γλυκύτεραν καὶ θελκτικωτέραν παρὰ ποτε. Ἀμφότεροι δὲ ἐξεκίνουν τῆς ἀκτῆς ταυτόχρονως, αἱ δὲ κωπαι των ἐπληττον τὰ κύματα μελωδικῶς καὶ συμφῶνως.

«Ἀνέκφραστος τότε χαρὰ ἐξεδηλώθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ κυνηγοῦ, βλέποντος, ὅτι ὁμοῦ ἐπλεον τὴν πρὸς τὰς Νήσους τῶν Μακάρων ὁδόν. Πλὴν μετ' ὀλίγον ἀκατανόητος φόβος διεδέχθη ταύτην, καθόσον παρουσιάσθησαν βράχοι καὶ ἀπόκρημνοι ἀκταὶ τῆδε κακεῖσε, ὑπὸ δὲ τὰ ἤρεμα καὶ ἡσυχὰ κύματα ἀνεφάνθησαν ἐν τῷ πυθμένι τὰ ὄστα ποικίλων ναυαγηρῶντων. Τότε ὁ κυνηγός ἐφοβήθη περισσότερο διὰ τὴν μνηστῆν του καὶ ἐστράφη πρὸς αὐτὴν περιδεῆς.

«Πλησιάζοντες πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς νήσου, αἱ λέμβοι αὐτῶν ἐχώρουν διὰ μέσου ὀμίχλης, δὲν συνέπλεον πλέον ἁρμονικῶς ὡς πρότερον, ἐνῶ πέριξ αὐτῶν πολλὰ πλοιάρια, ἀλλὰ οἰκτρῶς ἐναυάγουν καὶ ἄλλα κακὴν κακῶς ἡμικατεστραμμένα ἀφικνοῦντο. Μόνον δὲ τῶν μικρῶν παιδιῶν αἱ λέμβοι ἐπλεον ἠσούχως πρὸς τὴν ἀκτὴν, ὡς πτηνὰ ἁρμονίως ἐπιστρέφοντα εἰς τὸ κατοικητήριόν των. Τὰ δὲ φέροντα τοὺς νέους καὶ τὰς νέας πλοῖα ἐπάλαιον κατὰ τῶν κρημνῶν καὶ τῶν κυμάτων τῶν δὲ ἠλικιωμένων ἀνδρῶν ἠπειλοῦντο ὑπὸ τῆς καταγίδος καὶ τῆς παραχῆς· ἐν ἐνὶ δὲ λόγῳ ἕκαστος εἶχε νὰ παλαίσῃ πρὸς τὰς ἀμαρτίας του, διότι τὸ *ἡμέτερον εὐτυχὲς ζεῦγος*, παρετήρει, ὅτι ἡ πάλῃ αὐτὴ ὡς καὶ ἡ γαλήνη δὲν προήρχοντο ἀπὸ τῆς ἐσσεὶ ἠσούχου καὶ γαληνιαίας καταστάσεως τῆς λίμνης, τῆς περιβαλλούσης τὴν *χώραν τῶν καθαρῶν πνευμάτων*, ἀλλὰ ἐκ τῆς καταστάσεως *ἐκάστης ψυχῆς*.

«Τέλος ἐπλησίασαν τὰς ὑπὸ τῆς αἰωνίου ἐκείνης αἴγλης χρυσιζούσας ἀκτὰς τῆς νήσου τῶν Μακάρων καὶ εἶδον ὅποια μεταβολὴ θεῖα μετὰ τῆς λατρευτῆς ταύτης διαμονῆς καὶ τῆς ἡμετέρας γῆς, ψυχρᾶς καὶ τόσον ἀουσίας, ὑφίστατο! Ἐδῶ δὲν ἤκουον πλέον τὰς σπαρακτικὰς φωνὰς τῶν μαχῶν, οὐδὲ τάφοι ἀπαισιοὶ ὑπῆρχον, οὐδὲν δὲ σκοτεινὸν ἀπολύτως νέφος ἐτάραττε τὴν θεῖαν ἁρμονίαν τῆς θερμοκρασίας ἐκείνης. Οὐδέποτε δὲ πλέον οἱ κάτοικοι τῆς νήσου ταύτης ἐπέινων ἢ ἐδίψων, διότι ὁ εὐώδης ἀῆρ ἔτρεφεν ἀκαταπαύστως αὐτοὺς καὶ τὸ σπουδαιότερον πάντων, ὅτι οὐδεὶς ἠσθάνετο τὴν ἐλαχίστην θλίψιν ἐκεῖ, καθόσον *οὐδεὶς πλέον ἀπέθνησκεν*.

«Ὁ κυνηγός θὰ ἔμενεν ἐνταῦθα εὐχαρίστως, ἀφοῦ συνήντησε πλέον τὴν ἡγαπημένην αὐτοῦ σύντροφον, πλὴν *μέγα τι Πνεῦμα*, ὁ ἐκάλουν ὁ *«Κύριος τῆς ζωῆς»* ἐπλησίασεν αὐτόν καὶ τῷ λέγει διὰ φωνῆς γλυκείας, ὡς ἡ ἐσπερία αὐρα: «Ἐπίστρεψον εἰς τὸ μέρος σου, διότι δὲν εἶναι δι' ἐσὲ εἰσέτι καιρὸς νὰ μείνης μεθ' ἡμῶν ἐπίστρεψον εἰς τὴν φυλὴν σου καὶ ποίει ἐν συνειδήσει τὸ χρέος σου, ὁπότεν δὲ ἐκπληρώσης τὰ χρεῖα τιμίου ἀνθρώπου τότε θὰ ἐνωθῆς διὰ παντός μετὰ τοῦ καθαρῶ πνεύματος, ὅπερ ἀγαπᾶς. Αὐτὴ θὰ μείνῃ ἤδη ἐδῶ, εὐτυχῆς καὶ νέα ὡς ἦτο, ὅτε τὴν μετεκάλεσα ἀπὸ τὴν ψυχρὰν καὶ ἀθλίαν γῆν σας.»

Μόλις ἡ φωνὴ αὐτῆ ἐπαυσε, ὁ κυνηγός ἀφύπνισθη καὶ εὐρέθη παρὰ τὸν τάφον τῆς μνηστῆς του, καθόσον φεῦ! πάντα ταῦτα ἦσαν ὄνειρον γλυκῆ—ἀλλὰ ἢ ἐν *ὄνειρῳ διαστασία αἴθη*, κατὰ τὰς γνώσεις τῶν πρωτογενῶν

εκείνων λαών, είναι τόσο πραγματική και τόσο φεικλή, όσον και τα καθ' ἐκάστην γεγονότα της ζωής μας. (Dixon, New-America I chap. 7 Indian, page 71-76.)

Εάν περί της άθανασίας της ψυχής σχεδόν πάντες συμφωνούσι, δέν συμβαίνει τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν προύπαρξιν καὶ αἰωνιότητα αὐτῆς, ὡς καὶ ἐν γένει διὰ τὴν μετεμψύχωσιν.

Ὁ Πυθαγόρας ἀποδέχεται τὴν προύπαρξιν τῆς ψυχῆς καὶ τὰς ἐνσαρκώσεις, πιστεύει δὲ καὶ εἰς τὴν ἀποστασίαν τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ αἰώνιων Πνευμάτων, διότι ὁ Διογένης Λαέρτιος λέγει, ὅτι κατὰ τὸν Πυθαγόραν ἡ θεία δίκη ἀποστέλλει τὰς ψυχὰς ἐν τοῖς σώμασι πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀμαρτημάτων.

Ὁ θεῖος Πλάτων ἀποδέχεται ὡσαύτως τὴν θεωρίαν τῆς αἰωνιότητος τῆς ψυχῆς, λέγων: «Ἡ ψυχὴ θεία καὶ αἰωνία ἰδέα ἐστίν· ὁ δ' ἀριθμὸς τῶν αἰώνιων ψυχῶν εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός» (Τιμ. 90). «Ἡ ψυχὴ οὐτ' ἀρχὴν οὐτε τέλος ἔχει· ἀλλ' ἔχει καταγωγὴν αἰώνιαν καὶ θείαν. Κατὰ τὸν δῖον Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον, ἡ ψυχὴ πρὸ τῆς ἐνσαρκώσεώς της διήγε βίον ὑπερφυσικὸν καὶ καθαρῶς αἰώνιον.

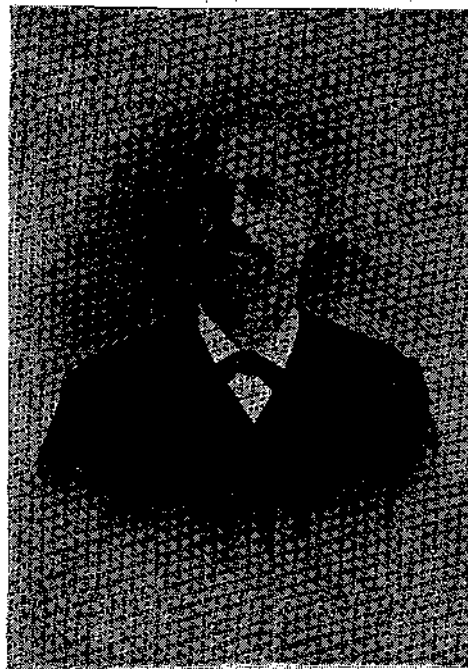
Ἡ ψυχὴ ἀρχαιότερα τοῦ σώματός ἐστιν, τούντεῦθεν δὲ πηγάζει ἢ ἐπὶ τοῦ σώματος ὑπεροχὴ της. (Τιμ. 34. Πλούταρχος, περὶ τῆς πλάσεως τῆς ψυχῆς).

Κατὰ τὸν Πλάτωνα (Τιμ. 41) ὁ,τι μανθάνομεν ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀνανέωσις τοῦ ὁ,τι εἶδομεν ἐν ἑτέρᾳ φάσει τῆς ὑπάρξεώς μας. Τούντεῦθεν καὶ ὁ Ἀριστοτέλης εἶπεν, «οὐ τὰ ἀόρατα οὐτα ἐπῆραν πολὺ πρὸ τῆς ὄψεως πλάσεως.»

Ὁ δὲ Πορφύριος εἰς τὴν περὶ Ἐγκρατείας πραγματείαν του λέγει, ὅτι ἐν τῇ γῆινῃ ἡμῶν διαμονὴ ὁμοιάζομεν πρὸς τοὺς ἀποδημούντας ἐν τῇ ξένη καὶ ἐξοικειωμένους πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὰ ἤθη τῶν βαρβάρων. Ὅποταν δὲ μέλλομεν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν χώραν μας, σκεπτόμεθα οὐ μόνον τὸ ταξίδιον, ὅπερ θὰ πραγματοποιήσωμεν, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ γίνωμεν ὅσον τὸ δυνατόν εὐπρόσδεκτοι, προσπαθοῦμεν ν' ἀποξενωθῶμεν ὄλων τῶν ξένων συνηθειῶν καὶ ἐλαττωμάτων μας καὶ ν' ἀναμνησθῶμεν παντός ἀρεστοῦ ἐν τῇ γενετείρᾳ χώρᾳ ἡμῶν. Καὶ καταγινόμεθα ν' ἀφήσωμεν πᾶσαν κακὴν ἕξιν τῆς γῆς πρὶν ἢ ἀποχωρισθῶμεν ταύτης.

Μόνον οἱ Στωϊκοί, μολονότι ἀποδεχόμενοι τὴν ἀθανασίαν, δέν πιστεύουσιν εἰς τὴν αἰωνιότητα τῆς ψυχῆς. Κατ' αὐτοὺς δὲ, αἱ ψυχαι ὑπάρχουσι μεχρὶς οὐ γῆ καὶ οὐρανός καὶ ὡσοὶ καὶ ἐπιστρέφουσιν ἐκεῖ ὅθεν τὴν καταγωγὴν αὐτῶν ἔλαβον, τῷ Θεῷ, ὁπόθεν ἐπήγασαν.

Φ. Πρίντζης

Ι. ΒΕΛΕΖΑΣ

ΜΟΝΟΤΟΝΟΣ ΕΚΔΡΟΜΗ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΤΟ ΒΕΝΙ-ΣΟΥΕΦ

Ἡμῖν εἰς Κάϊρον, τὴν γνωστὴν καὶ παλαιὰν βρωμούπολιν, ἐντομούπολιν καὶ ἀσφυκτιούπολιν, τὴν περίφημον καὶ ἱστορικὴν πλαιστράν τῶν φιλοδόξων Φαραῶ, ἐνδόξων Πτολεμαίων καὶ φράγκων ἐγωιστῶν, τὴν κατὰ τὸ ἡμισυ ἱππουρικῶ οὐξέος καὶ κόπρου τοῦ Αὐγείου ὄζουσαν, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον ὀλιγώτερον ἡμισυ αὐτῆς ἀνεκτικῶς κάπως φαινομένην ὡς νέας πόλεως κατὰ τὴν θέαν καὶ τὴν ἀποστολικὴν αὐτῆς ἰδιότητα, οὐτε δὲ δεσπόζουσαν, ἀλλὰ οὐτε ἰδιάζουσαν κατὰ παράδοξον συγκυρίαν, ὅτε ἐσπέρας τι περὶ λύχνων ἀφῆς, ἢ ὀλίγον χαριτόδωρος σύζυγος τοῦ φίλου μου ἱατροῦ Κυρίου Κ. . . καὶ λέγω ὀλίγον, ἕνεκα τῆς ἀποστροφῆς της πρὸς ἐπαίνους καὶ λιθάνους, μὲ ἀπέτεινε πικρὰν παρατήρησιν ἐπὶ τούτῳ.

— Καὶ πῶς, Κύριε Πρίντζη, μοὶ λέγει, ἀφοῦ ἐν σᾶς ἀρέσει τὸ Κάϊρον καὶ εἶναι βρωμοπόλις καὶ ἐντομούπολις, ἔρχεσθε τόσο συχνά, ἐδῶ, τί σᾶς ἐλκύει καὶ διατί δέν μένετε εἰς τὰς ὀραίας Ἀθήνας σας.

Καὶ ἐτόνισε ζωηρῶς τὰς δύο ταύτας λέξεις. Εἰς ἀπάντησιν ἐξήγαγον ἐκ τοῦ θυλακίου μου ἐπιστολήν, ἄρτι ληφθεῖσαν ἐκ Βένι-Σουέφ, τοῦ κ. Ἰω. Βελέτζα ἀπὸ δωδεκαετίας συνδρομητοῦ τῆς «Φύσεως», ὅστις μοὶ ἔγραψε:

«Μὰ Κύριε Πρίντζη, κατ' ἔτος ἔρχεσθε εἰς Κάϊρον· ἔλθετε καὶ ἕως ἐδῶ νὰ σᾶς γνωρίσωμεν

καὶ ἡμεῖς. Σᾶς παρακαλῶ δὲ μὲ δύο λίρας ἀγγλίας, ἃς θὰ λάβετε παρὰ τοῦ κ. Γιανούλη καὶ Σκιαδᾶ, πάρете μαζί σας μίαν ὀκτῶν χαβιάρι μαῦρον, πρώτης ποιότητος, παρὰ τοῦ κ. Ἀγγέλου, παντοπώλου Νέας Ἀγορᾶς, δύο ὀκάδας σουπιαῖς, δύο ὀκάδας μπανάνες καὶ δύο ὀκάδας ἀχλάδια καὶ σᾶς περιμένεμεν ἀσφύκτως, νὰ συμπάγωμεν καὶ τὸ ἐσπέρας ἐπανερχεσθε.»

Τὸν κ. Βελέτζαν προσωπικῶς δέν ἐγνώριζον καὶ εἶχον ἐπιθυμίαν νὰ ἴδω, ἀπὸ δὲ τὰς ἐπιστολὰς ἐμάντευσον, ὅτι θὰ ἦτο κάλλιστος ἄνθρωπος, ἀπλούς δὲ καὶ φιλότιμος εἰς τὸ ἔπακρον, ὡς καὶ ἡ εὐγενεστάτη Κυρία του, ἀδελφὴ τοῦ ἐκεῖσε ἱατροῦ κ. Κουμιτζοπούλου, ἐκ Κισσοῦ τοῦ περιφήμου Πηλίου καταγεμμένου.

— Ἰδοῦ, λοιπόν, Κυρία, εἶπον εἰς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου μου, διατί ἔρχομαι εἰς Αἴγυπτον καὶ συνεπῶς εἰς Κάϊρον κτλ. διὰ τοὺς μαργαρίτας τούτους, διὰ τοὺς λαμπροὺς αὐτοὺς ὁμογενεῖς μας, οὓς διατρέφει καὶ πλουτίζει ἴσως ἡ ὀραία καθ' ὑμᾶς, πλὴν ἀνθρωποκτόνος δι' ἐμὲ Αἴγυπτός σας καὶ ὄχι τὸ Κάϊρόν σας, προσέθεσα καὶ ἐγὼ μετ' ἀποστροφῆς.

— Ἀ, ὄχι, μοὶ λέγει τότε· δέν μοὶ ἀρέσει τὸ Κάϊρον περισσότερο τῶν Ἀθηῶν, ἀλλ' ἤμουν περιεργὸς νὰ ἐρωτήσω, διατί κατηγορεῖτε πόλιν, ἣν τόσο συχνὰ ἐπισκέπτεσθε καὶ ἐγράφατε τόσα καὶ τόσα κατ' αὐτῆς εἰς τὸ Ἡμερολόγιόν σας τοῦ 1900.

Ἦθελε νὰ μάθῃ περισσότερα καὶ ἠλλάξεν ὄψος.

— Βεβαίως, Κυρία, ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ ἐκείνῳ συνέκρινα τὰς Ἀθήνας μὲ τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὄφειλον νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, διότι τινὲς νομιζοῦσι τὰς Ἀθήνας ὑποδεεστέρας τοῦ Κάϊρου, Βουκουρεστίου, Σόφιας, κτλ. Ἐδῶ οὐδέποτε βρέχει, ἡ πόλις σας οὐδέποτε καθαρίζεται, ἀρτηρίας δέν ἔχει, ἐλλείπει ὑπονόμων καὶ φυσικῶς τὸ ἔδαφος αὐτῆς εἶναι ἐμπεποτισμένον καὶ ζυμωμένον μὲ ὄλας τὰς βρομερὰς οὐσίας, τὰ σσηπτότα ζυψία καὶ φυτικὰ ἀποσυνθέσεις, ἐξ ὧν ἀναδίδονται μυριάδες μικρόβια καὶ ἔντομα ἀνά τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ τὰς κατοικίας σας, πρὸς μεγίστην ζημίαν τῶν λαρυγγῶν καὶ ἀναπνευστικῶν ὀργάνων ὑμῶν τῶν κατοίκων της.

— Καὶ θὰ τὰ γράψετε καὶ αὐτὰ ἤδη;

— Ἄν δὲ σᾶς προξενῇ τούτο θλίψιν, νὰ κατηγορήσω καὶ πάλιν τὸ ὀραῖον Κάϊρόν σας;

— Ὅχι, αἱ Ἀθηναῖοι σας ἔχουν καλλονάς, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀφόρητον σκόνιν καὶ τὰ πολιτικά σας, δέν ἐλκύουν ξένους. Νερὸ δέν ἔχετε, λούσα καὶ βαρυτίμου; τουαλέτας δέν κάμνουν, οὐδαμοῦ δὲ εἶδον Κυρίας ἐνδεδυμένας μὲ γούστο, οἱ δὲ ἄνδρες αἰωνίως βιαστικοὶ καὶ τρέχουν καὶ ὄλοι διὰ τὸ φύλλου πῆδημα ἀφίνουν τὰς ἐργασίας καὶ πηγαίνουν εἰς τελετὰς καὶ ἑορτὰς μὲ τὰς ἐφημερίδας εἰς τὸ χέρι. Πλουτοκρατία δὲ οὐδαμοῦ ὑπάρχει.

Φίλη μου δὲ τις ἐλθοῦσα νὰ μείνῃ εἰς Ἀθήνας, ἐπιστρέφει ἤδη.

Ἄ, ἔδει νὰ πειραχθῶ καὶ τῇ ἀπήντησα.

— Κυρία μου, εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναιρέσω ὅσα εἶπατε. Οὐδὲν δὲ τὸ ἀκριβὲς καὶ εἰσθε ἐν τῇ πλάνῃ. Τούτο δὲ μόνον σᾶς λέγω, ὅτι ὅσοι εὐρωπαῖοι ἔρχονται θαυμάζουν τὰ πάντα εἰς Ἀθήνας, ἢ δὲ ἀπλότης, τὴν ὅποσαν παρετηρήσατε εἰς τὰς ἀμφιπέσεις τῶν Κυριῶν, εἶναι χαρακτηριστικὴ τῆς πόλεως συνήθεια ἀνεκαθεν, ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος ἐπικρατοῦσα καὶ τούτο μᾶς τιμᾶ. Γελάτε; διότι ἔχετε ἄδικον.

Τὸ πλεῖστον δὲ, τὸ ὅποσον ὑπάρχει ἤδη εἰς Ἀθήνας, δέν περιγράφεται καὶ μόνον ὅπου δεῖ φαίνεται, εἰς δὲ τὰ θέατρα καὶ τοὺς ἐπισήμους χοροὺς κτλ. ἐκεῖ θὰ εὐρετε τὴν πραγματικὴν πρόδον τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν πολυτέλειαν καὶ τὸν θησαυρὸν τοῦ τόπου καὶ ὄχι εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὰς ἐξοχάς.

Ἄλλ' ἡ εὐγενὴς Κυρία ἐταράχθη καὶ ἐγὼ περισσότερο ἐπεπράχθη ἀπὸ τὴν πείσμονα ταύτην συζητήσιν καὶ ἀποχαιρέτησας ἀπῆλθον... εἰς Βένι-Σουέφ, ὀραῖαν πόλιν, ἣς ἀρχίζω τὴν περιγραφὴν, ἣτις ἐλπίζω νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ ταύτην.

Τὸ Βένι-Σουέφ εἶναι πόλις τῆς Ἄνω Αἰγύπτου, τριῶρον διάστημα σιδηροδρομικῶς ἀπὸ τοῦ Κάϊρου ἀπέχουσα... Ἡ ἀμαξοστοιχία μας ἐξεκίνησε ἀπὸ τοῦ μεγάλου κεντρικοῦ σταθμοῦ τοῦ Κάϊρου—καὶ εἶναι μέγας καὶ ὀραῖος καὶ μεγαλοπρεπῆς ὁ σταθμὸς οὗτος, ὑπερέχων πάντων τῶν ἀνατολικῶν καὶ τοῦ Βουκουρεστίου ἔτι καὶ διὰ τὴν ἑκτατον κλίμακα καὶ ζωηρότητα, ἣν ἀναπτύσσει—διήλθομεν ἐγγὺς τῆς ὀραίας Γκαζίρας, τοῦ Νεῖλου καὶ πλείστον καταφύτων καὶ ἀρκετῶν ρομαντικῶν τοπίων, ἐξ ὧν γέμει ὁ τόπος, μετ' ὃ εἰσῆλθομεν εἰς τὴν μονότονον ἀμυώδη κοιλάδα, ἐνθεν κακῆθεν τῆς ὀραίας, δίκην δάσεως, ἀνεφαίνοντο ποῦ καὶ ποῦ χωρίον τι ἢ μικραὶ φοινικοδενδρώδεις ἐκτάσεις... Δεξιόθεν δὲ τὰ τετράγωνα ἐκείνα ἀποχειρομισμένα παλαιόθεν ἐπὶ τῆς πυρῶδους ἐπιφανείας φαραωνικὰ μνημεῖα, ὧν τὸ ἀνήκουστον βάρος, ἡ ἀπλότης, ἡ ἀσύλητος αἰχμηρὰ κορυφὴ των καὶ ἡ ἀκαλλος μορφή των κατασιγᾶ τὴν περὶ τῶν ἀρχαίων παραδόξων καὶ ἀνουσίων τούτων ἔργων ἐπιστημονικὴν, φιλοσοφικὴν καὶ σκευτικὴν φήμην.

Καὶ μεχρὶ τοῦ Βένι-Σουέφ, πυραμίδες τοιαῦται σποραδικῶς ἀνεφαίνονται ἢ μία κατόπιν τῆς ἄλλης οὕτω καὶ ποῦ καὶ ποῦ κατὰ διαστήματα, μικροὶ τινὲς μόνον σταθμοὶ, προτροπάδην παρουσιάζονται πλέον ἢ ἦττον φαινομενικοὶ, παρ' ὅς ὁ συρμός μας πρὸς στιγμὴν σταματᾶ καὶ ἀκούεται ἀιφνῆδως δίκην συνθήματος παρὰ τῶν ἀραβοπαίδων τὸ αἰωνίως ἐκείνον παρομιῶδες καὶ ἀραβικὸν μονότονον.

— Μάγερ! ὄηλ. νερό!

Καὶ τί νερὸ, θεέ μου, θωλὸν καὶ λασπῶδες

και βρωμερόν, ως από πίθου έντομοβριθούς, (μήπως με άκούει ή Καϊρόφιλος;).

Και τό χειρίστον, ά, τό χειρίστον, ταξειδεύων τις έν Αιγύπτω, ή φοβερά μονοτονία, ή όποια όχι μόνον εις έμέ έκαμεν έντύπωσιν, αλλά και εις πάντας τούς ταξειδιώτας Γάλλους, Άγγλους, Ιταλούς, Ιαπώνους, Έλβετούς και Κινέζους, άκόμη και όστινες άνέραζαν: «Τόπος άνευ ούσας, χώρα άνευ συναναστροφής! γυνή άνευ προορισμού.» Όπευδήποτε της Αιγύπτου ταξειδεύσθη σιδηροδρομικώς, σπανίως θά ίδητε γυναίκας έντός τών συρμών, ιδία εύρωπικίας.

— Μά δέν έχουσι γυναίκας εδώ, δέν ταξειδεύουσιν αύται; πολλάκις οι Εύρωπαίοι αύτοί έφώνησαν.

Και όντως εις άμαξοστοιχίαν, όπου βλέπετε τεσσαράκοντα και πλέον βαγόνια συρμένα, κατάμεστα έξ άνδρών φύρδην μίγξην όλων τών έθνών και ποιότητων, γυναίκα ούδεμίαν σχεδόν θά ίδητε, ένφ εις όλους τούς άλλους σιδηροδρόμους της Εύρώπης και Άμερικης έτι πλημμυρίζουν αύται τά διαμερίσματα.

Η γυνή εδώ δέν εργάζεται, δέν κινείται, δέν ταξειδεύει, δέν συμμετέχει συλλόγων και έκδρομών και διασκεδάσεων, δέν εξέρχεται σχεδόν και περίπου δέν φαίνεται και φυσικώς γεννάται ή άπορία, άν αι κοινωνικαί συνθήκαι διατηρούνται, ως άλλαχού, άφού οι άνδρες σπανίως φαίνονται μετά τών συμβίων. Παρηγόρηθη.

Εις τας 11 ακριβώς ή άμαξοστοιχία έστη πρό του Βένι-Σουέφ και άμέσως προβάλλει έξω μορφή γελαστή, ζωηρά, έκφραστική και συμπαθηής. Ήτον ο κ. Βελέντζας και δέν είχμεν άνάγκην συστάσεως. Τέρμα παρηγορίας.

— Μά, άδελφέ, μοί λέγει, σφίγγων μοι την χείρα, έλα επί τέλους και εδώ, έλα και εις τό χωρίον μας.

Ο άνθρωπός του, άραφ εύμορφος! και εύθυτηής παραλαμβάνει τό χαϊάριον, σουπιάς κτλ. και εξέρχομαι. Άλλά τί βλέπω, ουχι πλέον διαμέρισμα Αιγύπτου, αλλά της Εύρώπης. Οικίαι και οικοδομαί δεξιά και άριστερα καινουργείε μεγάλαι και ώραϊαι, καφενεία και γραφεία έξαίσια, μαγαζεία και ξενοδοχεία λαμπρά, όδούς δέ παρατηρώ έκτάκτως καθαράς και πλατείαν έναντι μέ κήπον ώραϊον και τάξιν άπροσδόκητον.

— Μά τί είναι αύτά, κ. Βελέντζα, είπον, που εύρίσκωμαι; Εις την Εύρώπην;

— Άμ τί νομίζεις, εδώ είμεθα ως βασιλείς, κανένα δέν έχομεν άνάγκην.

— Λαμπρά, πολύ ώραϊα, τή λέγω ένθουσιασμένος έκ της άριστης έντυπώσεως και διαφοράς έκ τών άλλων πόλεων της Αιγύπτου.

— Έλα εις τό ξενοδοχείον να πλυθής, άν θέλεις, με λέγει τότε.

— Εύχαριστώ.

Και εισερχόμεθα εις τό καινουργές και ώραϊον τριώροφον ξενοδοχείον Grand Continental του κ. Άθ. Κατζάλη, έναντι σχεδόν του σταθμού μέ ώραϊα δωμάτια και επίπλωσιν άμεμπτον, όπερ ούδδ εις Κάϊρον ύπάρχει, έκτός τεσσάρων μεγάλων και ηύχαριστήην. Τακτοποιηθείς δέ όλίγον και άποδιώξας την αιγυπτιακήν, ήτις με περιέβαλλε όχληράν κόνην, κατήλθμεν κάτωθι εις τό επίσης ώραϊον και εύρύχωρον καφενείον του ίδιου, έστολισμένον μέ ώραϊας εικόνας, μέ σφαιριστήριον και αναγλωττήριον, όπου διαμεινάντες όλίγον και λαβόντες, όρεκτικόν μετέβημεν είτα προς έπίσκεψιν της πόλεως και τών έξεχωτέρων μερών μετά του κ. Ι. Βελέντζα, εις όν ίδω και τον λόγον της περιγραφής, όπως διατυπώσω καλύτερον την άκραν περιποίησιν, και ευγένειάν του ως και την ούκ εύκαταφρόνητον ανάπτυξιν του, μολονότι ήλθεν ένταύθα πολύ παϊς, όλως άπειρος, και έντελώς σχεδόν άπαιδευτος και άγράμματος, ως πλείστοι κάλλιστοι και προύχοντες σημερον όμογενείς μας.

— Έγώ, Κύριε Πρίντζη, είμαι από τούς πρώτους έλθόντας όμογενείς εδώ, ότε τό Βένι-Σουέφ ήτο ένα έλεεινόν χωρίον και κανένα εύρωπαϊκόν σπήτι ύπήρχεν. Όλα δέ αύτά όπου βλέπετε, έγινοντο από Έλληνας και ήμεϊς άνεπτύξαμεν τό Βένι-Σουέφ, όπως τό βλέπετε τώρα.

α' Ο πρόεδρος μας κ. Ι. Καγιόπουλος, όστις είναι και συνδρομητής σας και θά τον έπισκεφθώμεν μετά τό φαγητόν, άμα δηλαδή φάγωμεν μαζί, διότι δέν περιμένουν τά μακαρόνια, μολονότι και χθές έπεριμένα και είχα έτοιμάσει περισσότερα πράγματα, διότι έλαβα τό τηλ. άργά, ως είναι, δέν πειράζει, τά έφάγαμε και εκείνα, είναι λαμπρός και αξιόλογος άνθρωπος ο κ. Καγιόπουλος και έκαμε και κάμνει πολλά καλά εις την κινότητά μας και την έκκλησίαν και τον άγαπούμεν και ήμεϊς πολύ.

— Ποίος είχε την πρωτεβουλίαν και τις έκαμε όλα εκείνα τά ώραϊα οικοδομήματα;

— Ά, ίσα ίσα άπ' εκεί έπρεπε ν' άρχισω, λοιπόν ο Άναστ. Οικονόμου έκ Μακεδονίας, θεός συγχωρήσει τον, τον καιύμενον, είναι ο πρώτος όμογενής μας, όστις έδωσε τό σχέδιον της νέας πόλεως, αύτης εδώ που βλέπετε, διότι άπ' εκεί και κάτω άρχίζει ή παλαιά, ή άραβική συνοικία. Αύτός λοιπόν ο μακαρίτης Οικονόμου ήτο τό πάν, αύτός ήρχισεν, έκτισε πρώτος και ώθησε πολλούς από ήμάς και τον άπεμιμήθημεν.

α' Έγώ δέ έκ τών πρώτων έκτισα. Πηγαίνωμεν άπ' εδώ να ίδητε κ. Πρίντζη, να αύτό, εκεί, εδώ, εις την όδόν αύτην του Ριάτ, την πρώτην οικίαν, αύτά εδώ, εκεί και όπισθεν είναι ιδικά μου.

— Και αύτή ή νέα οικία, ιδική μου είναι.

— Άς άνέβωμεν και επάνω να ίδητε.

— Μά εδώ είναι ώραϊα, τί εικόνας, τί άρματα, τί μυθολογικά παραστάσεις είναι αύται;

— Ναι, μοι άρέσει πολύ ή μυθολογία μας, Κύριε Πρίντζη, να εδώ είναι ή άλληγορική παράστασις της Ήους, τό Σύμβολον της Αύγης, ένθυμείσθι, σεις μοι έστειλατε την εικόνα, όπου σάς έγραψν, μά αλήθεια πόσον, κάμνει; δέν μοι ίζητήσατε λεπτά.

— Ούφ, τέτοια πράγματα γυρεύεις τώρα, δέν άξιζει τον κόπον. Τίποτε. . .

— Μά, όχι, έγώ δέν έννοώ να ζημιώνω τούς φίλους μου. Εκεί είναι ο χορός τών Μουσών, εδώ ο Φεΐθος κτλ. έργα ως βλέπετε, καλού ζωγράφου.

— Πολύ ώραϊα και θαυμάζω την πρωτεβουλίαν και παρουσίαν του Έλληνος παντού. Φαντασθήτε, εδώ εις την μικράν αύτην κομόπολιν, Έλληνας ν' άνεγειρουν περικαλλή μέγαρα και ζωγράφους να άνασταίνουν εδώ τός Μούσας μας.

— Βεβαίως, ήμεϊς όπου και αν εύρισκώμεθα δέν λησιμονεύμεν την πατρίδα και τό καθήκον.

— Πολύ ώραϊα και ως βλέπω, εδώ διακρίνεσθε διά την όμόνοιαν και συνεργασίαν.

— Δι' αύτό κ. Πρίντζη είμεθα πάντοτε σύμφωνοι και εύχαριστημένοι και ούτε διά πρόσωπα, ούτε διά τίτλους, ούτε διά θέσεις διαφωνούμε ποτέ. . . Τώρα, πηγαίνωμεν άπ' εδώ να ίδητε και την έκκλησίαν μας, είναι μικρά, αλλά ώραϊα και θαυματουργός. Είναι έργον της κινότητος. Ίδου και τό άγαλμα του πρώτου προέδρου μας και ιδρυτού Άναστ. Οικονόμου, άκραίφονος πατριώτου και αληθούς μεγαλοψύχου και φιλανθρώπου. Τό έβάλαμεν εδώ, διά να τό βλέπουν οι άπόγονοι και κάμνουν καλύτερα.

Και αληθώς έν μικρή καταλλήλῃ χώρῃ και κεντρική θέσει έκείτο εις τό βάθος μικρά κομψή και επιβάλλουσα έκκλησία, περιβαλλομένη υπό ώραϊου κηπαρίου και δεξιόθεν ή προτομή του εύεργέτου όμογενούς έν πάση τάξει και καθαριότητι.

— Εύγε και πάλιν εύγε εις την κινότητά σας είπον και εύχομαι να κάμητε καλύτερα.

— Αϊ, τώρα, μοί λέγει ο κ. Βελέντζας, παρατηρών τό ωρολόγιόν του, πηγαίνωμεν και εις την οικίαν μου να γνωρίσθητε και την Κυρίαν μου και τον κουνιάδον μου ιατρόν.

Άνελθόντες την κλίμακα, έπαφάνη εις την είσοδον της οικίας ή αξιόλογος επίσης σύζυγος του κ. Βελέντζα Κυρία Πηνελόπη, νεωτάτη την ήλικίαν, εύχαρις και πάνυ εύγενής και περιποιητικωτάτη, τύπος τελείας και άκριβούς καθ' όλα Έλληνίδος του θαυμασιού Πηλίου.

Μετ' όλίγον δέ προσήλθε και ο ιατρός κ. Ι. Κουίμτζόπουλος, εύγενέστατος επίσης και κάλλιστα μεμορφωμένος, ως και αξιόλογος έπιστήμων, μεθ' ών άφού άντηλλάξαμεν όμιλίαν επ' άρκετόν, προσεκλήθημεν εις ώραϊον προπαρασκευασθέν πρόγευμα, όπερ έποικίλλετο μέ άφθονίαν όρεκτικών, έδεσμάτων, γλυκυσμάτων και οίνων. Ο κ. Βελέντζας ήρνόει να μη λείψη τίποτε έκ

της ώραϊας φιλοξενίας, ήν τόσοσν άδελφικώς και έπιτυχώς μοι προετοίμασε και μετά τό τόσοσν φιλόφρον και εξαίρετον πρόγευμα, όπερ μοι παρέθεσε, μοι παρεχώρησε και ώραϊον δωμάτιον προς άνάπαυσιν και ύπνον και είτα περί την τρίτην ώραν μετέβημεν προς έπίσκεψιν των κ. Ι. Καγιόπουλου και Θ. Κωνσταντίνου, συνδρομητών έπίσης της «Φύσεως» και εξαίρετων φίλων.

Ο κ. Καγιόπουλος μάς άνέμεινε ήδη είδοσποιηθείς έν τή γραφείω του μετά του άδελφου του. Έχει ώραϊαν ιδιόκτητον οικίαν πλησίον του σταθμού του σιδηροδρόμου μέ άρκετήν περιοχήν και κήπον. Είναι άνήρ πεντηκονταετής περίπου, συμπαθοῦς μερφής και γλυκείας φυσιογνωμίας ούδεν δέ τό έκτακτον παρουσιάζει τό έξωτερικόν του, ουχ' ήττον έκ τών εύγενών και τών πατριωτικών πράξεών του, της ταπεινοφροσύνης και προσηνείας του ως και βραχυλογίας και εύθυκρίας του, δεικνύει άνδρα σώφρονα, έπιμεμηλημένου χαρακτήρος και δραστήριον. Μοι έλεγε δε, ότι πολύ αγαπά την Ελλάδα και προσεχώς θά έπισκεφθῆ ταύτην και ήμάς.

Μετά την έπίσκεψιν ταύτην και άπουσιάζοντος του κ. Κωνσταντίνου εις Κάϊρον, διήλθωμεν την πόλιν μετά του κ. Βελέντζα και περί την 6 ώραν τό έσπέρας, συνοδευθείς παρά τουτού και του ιατροῦ κ. Κουίμτζόπουλου, άπεχαιρέτησα την ώραϊαν μας εκεί φιλοπάτριδα ελληνικήν κινότητα, εύχηθείς πάσι τά βέλτιστα και επιβιβασθείς του άναχωρούντος κατ' έκείνην την ώραν τραίνου, άνεχώρησα διά τό Κάϊρον.

Φ. Π.

ΠΙΚΡΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Η ζωή έμοιάζει προς ύπνον, έκ του όποιου ο άνθρωπος άποσπάται ως επί τό πλείστον κατ' την ώραν του θανάτου.

Ο άνόητος την καρδίαν έχει εις τό στόμα, ο δε φρόνιμος την γλώσσαν έχει εις την καρδίαν.

Ο εύχαριστημένος δέν πρέπει να ζητή έκδίκησιν κατ' εκείνου, όστις τον φθονεί, διότι ή λύπη την όποιαν αισθάνεται ο φθονερός, διά να τον βλέπη εύχαριστημένον, είναι ή μεγαλειότερα τιμωρία του.

Όσον όλιγώτερον νοῦν έχει ο άνθρωπος, τόσοσν περισσότερο κενόδοξος είναι.

Η έκδίκησις δέν είναι μεγαφυχία, ως νομίζουσι τινες, άλλ' είναι ποταπόν πάθος. Οίον ύπερηφανείας και μεγαλοφυχίας παράδειγμα έδωκεν ο Ίησοῦς Χριστός, στρέψας την άλλην παρεϊάν προς τον τύφανα.

Ένας όλόκληρος λαός είνε ή άκολασία της φύσεως διά να γεννηθούσν πέντε εξ μεγάλοι άνδρες.

Τά δύο φύλα συναπατύνται. Ένώ ο άνήρ θέλει την γυναίκα ειρηνικήν, κατ' ούσίαν αύτη, όπως ή γαλή είνε πολεμική.

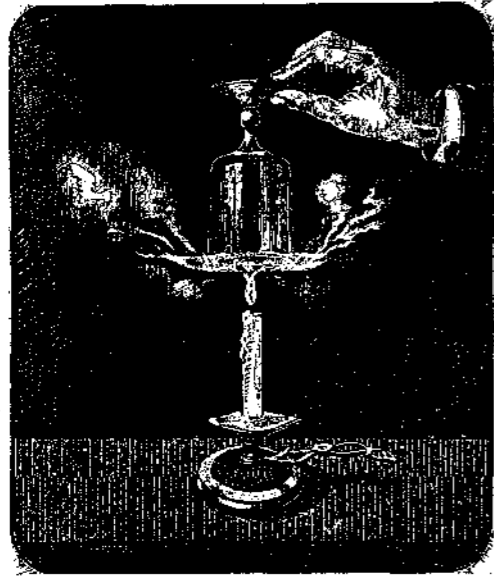
Η άηδία πρό της άκαθαρσίας δύναται να είνε τόσοσν δυνατή, ώστε να μάς έμποδίζη να καθαρισθώμεν τουτέστι να δικαιολογηθώμεν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΒΡΑΣΕΩΣ
ΥΑΤΟΣ ΠΡΟΧΕΙΡΩΣ

Λάβετε ποτήριον πλήρες ύδατος και θέσατε επ' αυτού τεμάχιον χάρτου. Ως γνωρίζετε, αναστρεφόμενου του κυάθου, το ύδωρ δεν χύνεται, ενεκα της έξασκουμένης υπό του ατμοσφαιρικού αέρος πίεσεως επί του φύλλου του χάρτου, έξωτερικώς.

Ανάπτετε τότε το κηροπήγιόν σας και θέτετε επ' αυτού το ποτήριον μετά του ύδατος και του χάρτου, ως δείκνυται εν τῷ άνωτέρω ήμῶν σχήματι και αφήσατε ούτω να βράση το ύδωρ.

Τά έξέχοντα μέρη του χάρτου θά καώσιν, ένῳ τά έφαπτόμενα του ύδατος θά κίτρινωσιν μόνον, συνεπειά φυσικωτάτης αιτίας, ήτις της μεγάλης πίεσεως και της παραγωγής ύδατου υπό τον χάρτην.

Και ούτως έχετε βραστόν ύδωρ προχειρώς, άνευ πολλῶν και δυσκόλων διατυπώσεων.

Φ. Π.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

ΕΥΚΟΛΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΠΑΧΥΝΕΙΝ
ΤΑΙΩΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ.

Αμερικανός τις Ιατρός μετά μακράν πείραν εν Αιγύπτῳ ανέκάλυψεν, ότι δυνατόι τις να παχύνη τρώγων βανάνας και ιδίως βανάνας πολλάς. Ο τρόπος, ως βλέπει τις είναι πολύ καλός, εύκολος και εύχάριστος.

Μετά επανειλημμένας δε έρεύνας και χημικάς αναλύσεις ανέκάλυψε και την αιτίαν, ήτις είναι ή έξις:

Η βανάνα περιέχει 28 τοίς εκατόν περισσότερα θρεπτικά στοιχεία από πᾶσαν άλλην τροφήν, και δι' αυτό φαίνεται αι Ιθαγενείς Αιγύπτιαί είναι παχυνταί εκεί, ένῳ αι εύρωπαϊαί αδύνατοι.

δ Ιατρός σας

ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Σώφρων γυνή.

Σώφρων γυνή είναι διά τον σύζυγον ταξιδιον άταραχον, εύεξία οικουγενειακή αναφαίρετος, καθημερινόν κέρδος εξ έντιμου εργασίας και οικονομίας, ήγρας δλθιον εξ εύδαιμονος συζύγου. Θεϊον δῶρον, άνεσις ακατάπαυστος, φῶς καθάρων, γλυκυθυμία της ανοίξεως, πρόδηλον βοήθημα, φανερά σωτηρία, φύσις αγαθή, αγαπή εκ ψυχής. Αδήςις περιουσίας, ανεξάντλητος πλούτος. Εργατικός βούς άροτριῶν. Το παροικιωδες κέρασ της Αμαλθείας. Νεφέλη, εξ ής ο Ζεύς κατέβη ως χρυσή και πλουσιοπάροχος βροχή. Τύπος σεμνότητος άμεταθέτου. Ρίζα εύθαλεστέρα βλαστῶν άνθρηῶν. Στόμα πλήρες μετριοφροσύνης και λόγων καλῶν. Βλέμμα έντροπαλόν, τρόπος σεμνός. Κύμα πρῶον, άπλότης της καρδίας. Αήρ ζωογόνος, λεπτός και δροσερός. Λαμπάς εν καιρῷ νυκτός, λιμήν εν καιρῷ τρικυμίας. Πέραμα αδιάσειστον, νερόν τρεχάμενον του κήπου. Φῶς καθοδηγούν, γαλήνη της οικίας. Εύλογημένος καρπός της Γης, ισοδύναμος προς αυτήν. Σκοπιά ασφαλίας, σωτήριος κλίμαξ του βίου. Χρυσορράς Νείλος, πλουσιοδότης. Κουβέλιον μελισσῶν, επίγειος Παράδεισος. Εύδιονον του συζύγου εύρημα. Ω τίς εάν ήθελεν επίτύχει γυναικός τοιαύτης;

Αφρων γυνή.

Γυνή πονηρά, ναυάγιον τῶν συζύγων. Νόσημα οικουγενειακόν άθεράπειτον. Καθημερινή του συζύγου ζημία. Γήρας πρόωρον διά τον τρισάθλιον σύζυγον. Αναγκάτον κακόν, μέριμνα άχώριστος. Νύξ άσελήνος, χειμερινή βαρυθυμία. Υπουλος πληγή, άφανής έξόντωσις, πονηρά φύσις, αδιάκοπος μάχη, ελάττωσις περιουσίας, σκορπίος εισχωρήσας εις τον κόρπον. Ανήμερος λέαινα, άποφώλιος. Χίμαιρα πυρινούς ακατανίκητος. Υδρα πολυκέφαλος, ακαταμάχητον τέρας. Μαινάς, μαχλάς, αυτόχρημα ακολασία. Ρίζα πονηρά χειροτέρων παρακλαδιῶν. Κοιλία ακράτητος, στόμα άπύλωτον. Βλέμμα αδιάντροπον, τρυφή άκοσμος. Σάλας της θαλάσσης επίφοβος. Θύελλα κακουργίας, θαλασσοφουρτούνα. Αλλη πέτρα Συμπληγάδων, Σκύλλα, Χάρυβδις άχόρταγος. Παλίρροια Εύριπου, άλλη Στύξ του Αδου, πλήρης δακρύων. Πύρ έφέστιον, κατακλυσμός της οικίας, κατηραμένος καρπός της Γης και βάρος δυσβάστακτον, συμπαρασύρον πᾶν το προστυχόν. Εριννός πικρά, Αδης παμφάγος. Απαισίον του συζύγου συνάντημα.

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Όταν ξένος εισέρχεται εις τον οίκον σας, δέον να έγειρεσθε και σπεύδητε προς αυτόν, αφήνοντες αυτόν πρώτος να όμυληση.

*

Αν έχετε να ονομιλήσητε επ' άρκετόν, ή ενήνεια άπαιτεί να τῷ ύποδείξητε το μέρος, εις ο πρέπει να καθήση, ουχι δε ν' αφήσητε αυτόν άμυβήλλορτα που και αν πρέπει να καθήση.

*

Εάν δε και τῷ προσφέρητε καρφόν, ή τάεις άπαιτεί, ένῳ ή ύπηρέτρια κρατεί τον δισκον, ή οικοδεσποινά να προσφέρη τον καρφόν.

*

Όποταν δε σας άποχαιρετά, προσέχετε πάντοτε ν' αφήσετε τας καλειτέρας έντυπώσεις.

Η ΦΟΡΕΣΙΑ

Ηθελα να μουν Ηλιος δλόλαμπρος
Να σου χαρίσω μια άχτιδόπλεχτη
Και θεϊκή ώρατα φορεσιά
Ανοιξι νάμουν ήθελ' άνθοφτέρουγη

Να σου χαρίσω φορεσιά άνθόπλεχτη
Μ' δλόλαμπρη, τρεμόφωτη δροσιά.
Και τώρα που δεν είμαι ουτε ήλιος
Να σε τυλίξω 'στα χρυσά μου τα μαλλιά,

Δεν είμαι ουτε Ανοιξ' άνθοφτέρουγη
Να σου χαρίσω άνθη και δροσιά,
Θά σε τυλίξω μέσα σε δλόδροση
Και μυρωδάτη φορεσιά από φιλιά,

Πειθώφτεινή από το φῶς του Ηλιου μας,
Ανατριχίλαστή κ' οίθήρια φορεσιά.

Λαύριον

N. Θωμαϊδης

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΠΡΟ ΤΟΥ ΒΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ (*) (Ποίημα X. Α. Πλ.)

Με τρόμο με χτυπόκαρδο, με την ψυχην στο στόμα
Στο άγιασμένο βήμα σου, στο μυρωμένο χῶμα
κοντά εις το πλευρό σου,
Με πικραμένα δάκρυα με πόνο φλογισμένο,
Το θεϊκό σου προσκυνῶ κορμί, το κρεμασμένο
επάνω στο σταυρό σου.

Με στεναγμούς μυρολογῶ σκυφτά γονατισμένη
Στον ματωμένο θρόνο σου, με πίστι φλογισμένη
τον μαύρο θάνατό σου.
Και με την γη σειέται μαζί κι' ο πλάνος λογισμός μου
Κι' από τα στήθεια μου βαθειά ο θλιθερός καυμός μου
ξεσπᾷ εις τον σταυρό σου.

Αγγελική σου μιᾶ ματιά, δῶ καρτερῶ με πόνο
να μ' αναστήση, να μπορῶ το πρόσωπό σου μόνο
να βλέπω το νεκρό σου,
Να λησμοῦ τα νελάτα μου, να κλαιῶ τα γρηγατέα μου
και την στερνήν παρηγοριά να βρίσκω δῶ μπροστά μου
στον άγιο σταυρό σου

Τώρα που ζῶνε οι νεκροί με την χαρά στον Αδη,
Ζητῶ κ' εγῶ τον ήλιο σου, στοῦ νοῦ μου το σκοτάδι
να δῶ τον λαμπερό σου,
Και να γιορτάση μιᾶ φορά αληθινή εύχή μου
Για να βρῆ 'στα ούράνια σου ή άμαρτωλή ψυχή μου
τον τίμιο σταυρό σου.

Πολλά περάσανε γοργά της μοίρας μου τα χρόνια
που μ' έκανε άμαρτωλή της μοίρας καταφρόνια
Μα' γῶ το πρόσωπό σου
ποτέ μου δεν ώρξισθηκα, πατέρα άγιασμένο,
και τώρα δῶ σωριάζομαι, Χριστέ αγαπημένο,
κοντά εις τον σταυρό σου.

Κρυφά, κρυφά μετάλαθα δεν τῶπα σε κανένα
το αίμα σου απ' την πληγή με στήθεια πονεμένα
κι' επίλησα τ' ώχρό σου
το μαραμένο σου κορμί στον Γολγοθά σου επάνω,
κι' ευχήθηκα με την στερνήν πνοή μου να πεθάνω
μαζὺ με τον σταυρό σου.

(*) Σ Φ. Το άνωτέρω ποίημα, άπηγγέλθη θαυμασίως από της νεαρῆς έρασιτεχνίδος δος Ιαμῆνης Αννίνου κατά την μεγάλην θερηκενικήν τελετήν ήτις έγένετο τῆ Μ. Πέμπτη εν τῷ Παρθνασσῶ ύπερ του Παναγιου Ταφον, εν προτοφανῇ συρροῇ του έκλεκτοτέρου κόσμου.

ΠΟΙΟΝ ΑΓΑΠΑΣ

Την είδα με τα μάτια δακρυσμένα,
Ο στεναγμός της έφευγε τα χείλια,
Τα στήθεια της φουσκῶναν φλογισμένα,
Και την καρδιά της επνιγεν η ζήλεια.

Ποιον αγαπᾶς, της λέω, λατρευτή μου;
Ποιος κάνει την καρδιά σου να πονάη;
Πες μου το γιατί πνίγεται ή ψυχή μου
'Στο δάκρυ που άπ' τα μάτια σου κυλάει.

Μένα — ώμῆ — δεν μ' αγαπᾶς γλυκερά μου,
Πες μου λοιπόν για ποιόν πονεί ή καρδιά σου
Παλμούς για να του δώσω απ' την καρδιά μου
Ολος λατρεία να συρθῆ μπροστά σου !

Λαύριον

N. Θωμαϊδης

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ

Μεσα στις αύγης τα κρίνα
Μεσ στα ρόδα τ' Απριλιου
Στο κελάδημα το θεϊο
Του γλυκόδαλου πουλιου

Μεσ' στις χαραυγῆς το γέλιο
Που σταλάζει τῆ δροσιά
Εις του κάμπου τα λουλούδια
'Απ' τα χείλη τα χρυσά,

Ενοιωσα να με μαγεύη
Μια εικόνα θεϊκή
Γλυκοθώρητη κι' ώρατα
Σαν κι' έσένα θελκτική.

Και τα ρόδα και τα κρίνα
Κι' δλόχρυση αύγῆ
Την δική σου έμορφαδα
Έχαρίζανε στη γῆ.

Βασίλειος Εδρεζας

ΕΤΗ ΝΕΟΤΗΤΟΣ !

Πρωτομαγιά ! Πουστε καυμένα χρόνια
Νύχτα άκόμα, που ήτανε σκοτάδι,
'Βρισκόμουνα εις τον κάμπο, εις το λειβάδι,
Για να ακούσω, χάραμα τ' αηδόνια.

Περιστεράκια, άσπρα σαν τα χιόνια,
Τα κοπελούδια άφράτα, εκεί, κοπάδι,
'Ετρέχανε, γυρίζανε, ως το βράδυ,
Ξεπεταχτά, τρελλά, σε χελιδόνια.

Εις τα βουνά, στο λόγγο εις τ' άκραγάλι,
'Εγίμιζε ο κόσμος άγγελουδια,
Κι' επου 'περνούσεσ, θέλγητρα και κάλλη.

Εχλώμιζαν όμπρός τους, τα λουλούδια.
Και η φωτιά έξάνανε μεγάλη,
Που επιάναν το χορό και τα τραγούδια,

Κ' είχε δουλειάσι ο μάργελος ο έρωσ.
Πούν' η ζωή, που μες τη νειότη θάλλει;
Φεύγουν τα χρόνια. Τώρα χαίρουντ' άλλοι
Και να κ' εγῶ, εδῶ, επου μαι γέρωσ.

A. Γ. Αλλαπόρτας.

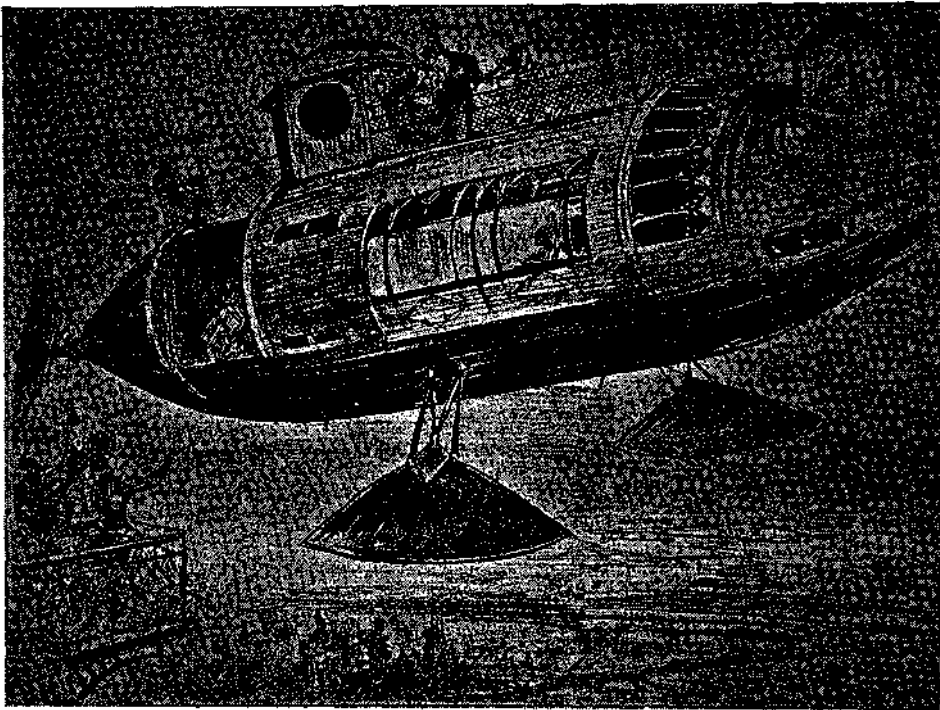

7 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 7
ΕΝ ΤΩ ΕΙΚΟΣΤΩ ΑΙΩΝΙ

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΒΙΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγ. φύλλου)

—Και τώρα σπεφθήτε, είπεν ὁ Σολφατέν, τὰ μεγάλα ἐργοστάσια τῆς Ρουένης, ὅπου τεσσαράκοντα χιλιάδες δεμάτων λινοῦ διέρχονται μεταξύ τῶν ἀνθρωπίνων χειρῶν τὴν πρωίαν πλύνονται, ξάβνουνται, βάρονται, ὑφαίνονται, καὶ τὴν ἑσπέραν ἐξέρχονται μετασχηματισμένα εἰς ὑποκάμισα, ἰσωκάρδια, περικνημίδας, σάλια καὶ κεκρυφάλους.

Ἀναχώρησις διὰ τὸ ταξείδιον τῶν μελλονόμενων.

Ὁ Σολφατέν λοιπὸν δὲν ἦτο ἀφηρημένος, ὡς ἐνόμιζον, ὁ δὲ Γεώργιος τὸν παρετήρησεν ἐκπληκτός. Πῶς; ἐγνώριζε λοιπὸν ποῦ εὕρισκοντο καὶ οὐδὲν διεμαρτύρετο;

Καθ' ὅλα τὰ παντοπωλεῖα, ἅτινα ἐν τῇ κορείᾳ τῶν συνήντων, κατὰ τὰς παλαιὰς συνηθείας τῶν, ἴσταντο, ἀντήλλασον λέξεις τινὰς μετὰ τὰς ὑπερηρτικές, αἵτινες ἐσπευδὸν εἰς τὴν θύραν καὶ ἐλάμβανον ποτήριον μηλίτου ἢ μαστίχης. Τέλος ὁ ἡνίοχος διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ μαστιγίου τοῦ εἰδείξε τὸ κωδωνοστάσιον ἐκκλησίας τινός, ὑψούμενον ἐκ τῆς κορυφῆς λόφου.

Ἐκεῖ εὕρισκετο ἡ πολίχνη Κέρνοελ, περιβαλλομένη ὡς διὰ χρυσοῦ πλαισίου, ὑπὸ σπάρτων, παρὰ τὸς ὄχθας μικροῦ τινος ποταμοῦ, ὅστις ἔτρεχε νὰ συναντήσῃ τὴν θάλασσαν, λεύγας τινὰς ἀπωτέρω. Κλίξ, κλάξ! μετὰ πολὺν θόρυβον τῶν τροχῶν καὶ τοῦ

κρουομένου μαστιγίου, ἡ ἄμαξα διέσχισε τὴν πολίχνην μετὰ μεγάλου βήματος τῶν ἵππων.

Ἡ πόλις αὕτη ἦτο μικρὰ, ἀλλ' εὐμορφος, ἐκτισμένη κατὰ τὰ παλαιὰ σχέδια μετὰ οἰκιῶν ἐστεγαμένων διὰ σχιστολίθων. Ὅποια ἐκπληξίς! εἰς τὰς τριόδους ὑπῆρχον καὶ φανοί, τοὺς ὁποίους κατεβίβαζεν ἀνθρώπος τις σύρων σχοινίον τι καὶ τοὺς ἤναπτε βραδέως διὰ κηρίου, ὅπερ ἔφερον ἐντὸς μικροῦ κυτίου. Τοῦτο εἶνε ἀληθῶς ἀνήκουστον.

Πάντες λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι τοῦ χωρίου ἀνεστατώθησαν ἐπὶ τῇ ἀφίξει τῆς ἀμάξης μετὰ τῶν ἐπισκεπτῶν· οἱ κἀπηλοὶ ἐσπευσαν εἰς τὰς θύρας τῶν, καὶ αἱ ἀγαθαὶ γυναῖκες εἰς τὰ παράθυρά τῶν, ἐνῶ οἱ ταξειδιῶται μὲν ἐθαύμαζον τὰ ἐνδύματα τῶν ἀπλοϊκῶν τούτων ὄντων, ἅτινα ἔμενον πιστὰ πρὸς τὰ παλαιὰ ἐνδύματα τῶν προγόνων αὐτῶν, καὶ τὰ

ὅποια ἡμεῖς δὲν βλέπομεν πλέον τώρα, παρὰ μόνον εἰς τὰ θέατρα.

Ἡ ἄμαξα ἔστη ἐπὶ τῆς μεγάλης πλατείας παρὰ τῷ ξενοδοχείῳ «Ὁ Μέγας ἅγιος Ἰβάν», τὸ ὅποιον εὕρισκεται μετὰ δύο ἄλλων ξενοδοχείων τοῦ «Ἐρυθροῦ ἵππου» καὶ τῆς «Βρετάνης». Ἡ εὐτραφὴς καὶ περιποιητικὴ ξενοδοχὸς μετὰ τῶν χαρισμάτων ὑπηρετριῶν τῆς ὑπεδέχθησαν τοὺς ξένους, κατελθόντας ἐκ τῆς ἀμάξης καὶ τοὺς ἔφεραν εἰς εὐρύχωρα καὶ εὐήλια δωμάτια, βλέποντα ἀπ' ἐνὸς μὲν πρὸς τὸν δρόμον καὶ ἀπ' ἑτέρου πρὸς τινὰ αὐλήν, τερπνὴν τὴν θεῶν περιστοιχομένην ὑπὸ διαφόρων οἰκοδομῶν, ἀμαξοστασίου, ἵπποστασίου καὶ γέμουσαν ἐξ ὄχημάτων, λεωφορείων, δίφρων καὶ διαφόρων ἄλλων παλαιῶν φορέων. Ἡ Ἐστέλλα ἔλαβε δύο δωμάτια, μικρὸν τι διὰ τὴν θαλαμηπόλον Γρέτλου καὶ ἕτερον μεγαλύτερον δι' αὐτήν, οὗτινος αἱ ἐπὶ τῶν τοίχων

διασταυρούμενοι δοκοὶ ἦσαν καταφανεῖς καὶ βεβαιώται, ἐστόλιζτο δὲ ὑπὸ τινος μεγάλης ἐστίας καὶ ἐπιπλῶν παλαιῶ ῥυθμοῦ. Παλαιαὶ εἰκόνες λιθογραφικαὶ παριστάσαι τὰς γνωστὰς σκηνας τῆς Γενεβέφας ἐστόλιζον τοὺς τοίχους, οἵτινες ἦσαν ἐστρωμένοι διὰ χάρτου μετὰ μεγάλων ἀνθῶν. Τὴν ἐπιούσαν νύκτα ζωηδιὰ τοὺς ταξειδιώτας μὲν ἤρχισεν. Ἐξῆρθησαν ἐκ τοῦ θορύβου τῶν ἀμαξῶν καὶ τῶν πωλητῶν ἦτο ἡμέρα ἀγορᾶς. Ἦνοιξεν τὰ παράθυρά τῶν καὶ παρέτθουν τὴν παρέλασιν τῶν ἀμαξῶν, φορτωμένων ἐκ λαχανικῶν, τῶν ὄνων, οἵτινες ὑπομονητικῶς ὑπέμενον τὸ βάρος τῶν κοφίνων τῶν γεωμῶν, τῶν κραιμῶν καὶ τῶν κρομμύων, ἀγροτῶν ὀδηγούντων χοίρους ροδίους καὶ χωρικῶν ὀδηγούντων διὰ μακροῦ καλάμου πλήθη χηνῶν φλυάρων.

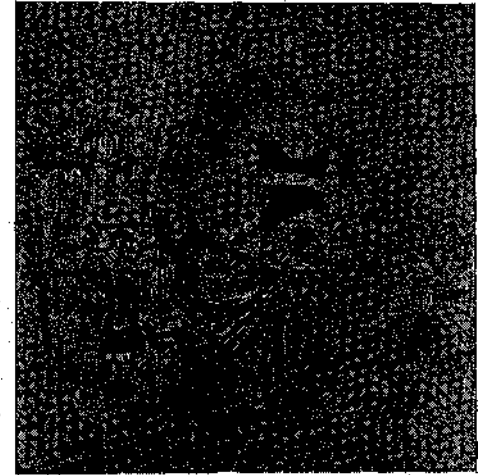
Ἡ Ἐστέλλα καὶ ὁ Γεώργιος ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τῆς Γρέτλου, ἦλθον μετ' ὀλίγον εἰς τὴν πλατείαν, στρεφόμενοι μετὰ τῶν χωρικῶν καὶ τῶν πωλητῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, πραγματευομένων διὰ τινὰ δέσμην καρπῶν ἢ ζεῦγος τι χηνῶν. Ὁ Σολφατέν καὶ ὁ ἀσθενὴς τοὺς συνήνησαν μετ' ὀλίγον. Πᾶσαι αἱ μικραὶ οὗται σκηναὶ τῶν ὁδῶν ἐφαίνοντο περιεργοὶ εἰς τοὺς ἐντελῶς πεπολιτισμένους ταξειδιώτας. Ἰσταντο ἐπὶ πολὺ πρὸ τινος γαλακτοπώλιδος, μετρούσης γάλα, πρὸ τῶν τροχιστῶν, οἵτινες ὤξυνον τὰς μικρὰς μαχαίρας τῶν χωρικῶν, πρὸ τινος πεταλωτοῦ, ὅστις ἠτοιμάζετο νὰ πεταλώσῃ ἵππον τινὰ, θέαμα περιεργότατον διὰ τοὺς ἱκπεῖς τοὺς τῶν ἀεροστάτων.

Κατόπιν τοῦ γεύματος, τὸ ὅποιον παρ' ὀλίγον ποτὲ νὰ μὴν ἐτελείωσεν, διότι ἐκ τοῦ μαγειρίου μετὰ τῶν ὠραίων ἀναθυμᾶσεων ἀνέκυπτον ἀδιακόπως θεράπαινα μετὰ νέων πινακιδίων, οἱ ταξειδιῶται ἔλαβον τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ καὶ κατῆλθον πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν διὰ μέσου ἀνωμαλωτάτης ἀτραποῦ συνήνησαν μικροὺς ὄρμους ὑπὸ τὰ δένδρα, ὅπου ἀντήχει ὁ κέβανος τῶν πλυντριῶν, φερουσῶν κυανὰς ἐσθῆτας, διήλθον μικρὰς ξυλίας γεφύρας φερούσας ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, ὑπὸ τοὺς γηραιούς καὶ βρωδέεις ἀνεμομύλους καὶ ἴσταντο περιχαρεῖς καὶ καταπληκτοὶ πρὸ τῶν νερομύλων, ὅπου ὁ μέγας καὶ καταπράσινος τροχὸς βραδέως ἐστρέφετο ἐκ τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ Γρέτλου ἐνόμιζε πλέον, ὅτι εὕρισκετο εἰς τὴν παράδεισον. Ἐπανεῦρε τὴν ἀληθῆ φύσιν ἀνευ οὐδεμιᾶς καινοτομίας, ἀνευ ἠλεκτρικῶν συρμάτων, ἐκτεινομένων ὡς ἀτελεύτητος σειρά νημάτων, διασταυρούμενων καὶ αἰχμαλωτιζόντων, οὕτως εἶπεν, σύμπασαν τὴν γῆν. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν, ὕψου τὴν κεφαλὴν τῆς ὑπεράνω καὶ ἐκπληκτός παρετήρει τὸν γαλανὸν οὐρανὸν, ἐλεύθερον ἐκ τῶν ἐναερίων ταχυπόρων ὀχημάτων.

Ἡ δυστυχὴς ἔριπτε βλέμματα ζηλότυπα ἐπὶ τῶν Βρεττόνων, οἵτινες μετὰ τῶν γυμνῶν ποδῶν περιεπατοῦν ἐπὶ τῆς παραλίας καὶ ἡ εὐτυχία τῆς θάλασσας ἦτο πλήρης, ἂν ἦτο δυνατὸν καὶ αὕτη ν' ἀποβάλλῃ τὰ ὑποδήματα αὐτῆς, ὡς ἔκαμνεν ἄλλοτε, ὅτε ἦτο παιδίον καὶ γυμνόπου ἔτρεχε ἐπὶ τῶν ὀρέων. Ἐξάπαντος ὁ κ. Φιλῶξ-Λωρρὶς οὐκ ὀλίγον θὰ δυσηρεστεῖτο, μαθάνων ἐξάφνης κατὰ τὴν μετὰ μεσημέριαν τῆς ἡμέρας ταύτης ὡς καὶ καθ' ὅλας τὰς προηγουμένας καὶ ἐπομένας, αἵτινες θὰ ἀνήρχοντο

τὰς δεκαπέντε, ὅτι ὁ κ. Γεώργιος Λωρρὶς ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς πολίχνης Κέρνοελ μετὰ τῆς Ἐστέλλας Λακόμβου, ὑπὸ τὴν σκιάν βράχου τινός ἢ πλοιαρίου, ἢ ὑψηλότερον παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λοφίσκου ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῆς χλόης, ἀνεγίνωσκον ὁμοῦ—ὦ! φρίκη! ἀντὶ τῶν Χρονικῶν τῆς Χημείας ἢ τῆς Πολυτεχνικῆς Ἐπιθεωρήσεως—τεῦχος τι ὠραίου τινός μυθιστορήματος ἢ συλλογὴν μύθων, διηγήσεων, ἀλληγοριῶν καὶ παραδύσεων τῆς Βρεττανίας!

Ἡ θαλαμηπόλος Γρέτλου.

Τέλος—πρᾶγμα οὐχὶ μικροτέρας ἐκπλήξεως—ὁ Σολφατέν εὕρισκετο ἐκεῖ ἐπίσης, μετὰ τῆς καπνοσύριγγος ἐπὶ τοῦ στόματος, βεμβάζων ἐν ταῖς λευκαῖς τολύπαις τοῦ καπνοῦ, ἐνῶ ὁ ἀσθ. νῆς τοῦ Λά-Χερονιέρ, συνέλεγε κογχύλια ἢ ἀνθη ἀγροτικά μετὰ τῆς Γρέτλου.

Ὁ Λά-Χερονιέρ δὲν ἦτο πλέον ὁ ἀσθενὴς ἐκεῖνος σοφός, ὃν ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἔκλεισεν ὁ μηχανικὸς ἰατρὸς Σολφατέν ἐν τῷ θεραπευτικῷ του κλιβάνῳ. Ἡ ὑγεία του ἦτο πλέον ἐν καλῇ καταστάσει χάρις εἰς τὴν θυματοουργὸν θεραπείαν τοῦ κ. Σολφατέν, καὶ πρὸ πάντων ἀπ' οὗτου ἀφίκοντο ἐν τῷ Ἐθνικῷ Διαμερίσματι τῆς Ἀρμορικής.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐρίδας καὶ τὰς ἀνίας, αἵτινες ἐνόμιζεν ὁ κ. Φιλῶξ-Λωρρὶς, ὅτι θὰ προκύψωσιν ἐκ τοῦ ταξείδιου τούτου τῶν μελλονόμενων, πολὺ ἠπατήθη, δυστυχῶς δι' αὐτόν, καθόσον οἱ δύο νέοι διήρχοντο ὠραιότατας ἡμέρας ἐν διηνεκεῖ ἁρμονία, συνδιαλεγόμενοι ὡς φίλοι, συμφωνοῦντες καθ' ὅλας αὐτῶν τὰς σκέψεις, ἐκμυστηρευόμενοι καὶ τὰς ἀπλουστεράς διαθέσεις τῶν καρδιῶν αὐτῶν καὶ διαβλέποντες μέλλον ἀνέφελον καὶ εὐδαίμον.

Ἐν τινι ὠραιότατῃ παλαιᾷ ἐκκλησίᾳ, πλήρῃ ἐξ ἀγαλμάτων ἐκκλησιαστικῶν καὶ μικρῶν πλοίων, κραιμαμένων ἀπὸ τῶν γοθικῶν θύλων, ὡς ἀναθύματα τῶν ναυτικῶν τῆς Βρεττανίας, ἤκουσαν τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους τῶν χωρικῶν, φερόντων τὰς ἐορτασίμους αὐτῶν στολὰς. Μετὰ δὲ τὸν ἑσπερινὸν ἐχόρευσαν ἐπὶ τῆς πλατείας ἐπὶ τινος ἐξείδρας, προχεῖρως κατασκευασθείσης ἐκ σανίδων ἐπὶ τινῶν βυτίων, ἐκάθηντο οἱ μουσικοὶ μετὰ τῶν ζουργάδων αὐτῶν καὶ λοιπῶν ἐγγχωρίων

όργάνων, υπό τους διαπεραστικούς των όποιων ήχους, Βρεττόνοι και Βρεττόνοι, σχηματίζοντας κύκλον ατελεύτητον έχθρευον ηρώδωντες και φάλλοντες παλαιότατα ζώματα.

Ο Γεώργιος και η Έστελλα, παρασυρθέντες, έλαβον μέρος εις τον κύκλον των χορευτών μετά των ξένων, έλλθόντων επίσης διά την δι' αναπαύσεως θεραπείαν και αυτός ούτος ο Σολφατέν ολοφύως έχόρευσε μετ' αυτών, ενφ' ο δυστυχής ασθενής του, μη τολμών να ριφικονδυνεύση, αίφνιδίως παρεσύρθη εν τω κύκλω υπό της Γρέτλυ, ήτις άφοϋ τω έκαρπε γύρους τινάς, τον έφερε και έχάθισεν επί τινος ξυλίου θρνιού παρά τα βυτία, μεταξύ των ανθρώπων, ούς ο χορός έβλαπτεν.

Η Έστελλα είναι καθ' ολοκληρίαν ευτυχής. Και κατά τας δύο ημέρας ο γραμματοκομιστής τη έφερε επιστολήν εν της μητρός της. Ο Γραμματοκομιστής! Ουδάρμοϋ έγνωρίσε τοιοϋτον υπάλληλον παρά εν τω Έθνικώ Διαμερίσματι της Αρμυρίκης, διότι πανταχού συνενοούντο διά του τηλεφωνοσκοπίου ή τουλάχιστον διά του τηλεφώνου! αι δε σπουδαίαι παραγγελίαι, εν πλάκαις φωνογραφικαίς, απέστέλλοντο διά των πνευματικών σωλήνων. Τώρα λοιπόν έβλεπε, ότι υπήρχον άνθρωποι μεταχειριζόμενοι επιστολάς και γραμματοκομιστάς! Μόνη δε η Έστελλα ήξευρε τας άφίξεις ακριβώς του ταχυδρομείου, καθόσον ο Γεώργιος δεν έλαμβανεν επιστολάς. Είχε μόν γραφή εις τον πατέρα του μετά τινας ημέρας από της άφίξεώς του εν Κέρνοελ, άλλ' ουδέμίαν απάντησιν έλαβε. Τοϋτο συνέβη, ίσως, διότι ο Φιλδέ-Λωρρις δεν θά έλαβε καιρόν ν' ανοίξη την επιστολήν. Ο δε κ. Σολφατέν έλάμβανεν επίσης την άλληλογραφίαν του, όχι βεβαίως επιστολάς, άλλα ταχυδρομικά δέματα, κομιζόμενα διά της άμάξης και μικρά δέματα φωνογράμμων, άτινα ανεγίνωσκε διζ του φωνογράφου, εν μεθ' έαυτου έφερον. Διά του αυτού δε τρίπου έστειλε τας απαντήσεις, δηλαδή έμιλών επί πλακών άγράφων και αποστέλλων ταύτας. Η ανταπόκρισις αυτή παρέχει πολλὰς εύκολίας και ο Σολφατέν εύρίσκει ταύτην ωφέλιμον, προπάντων, όσον άφορά εις τὸ κέρδος του χρόνου!

Πρός μεγίστην έκπληξιν του Γεωργίου, ο γαλήνιος Σολφατέν έξηκολούθει ουδέν επι λέγων και μη διαμαρτυρούμενος, διά την παράτασιν της τοιαύτης εν Κέρνοελ ζωής. Έλησμώνησεν έντελώς τας παραγγελίας του κ. Φιλδέξενου. Νέος δέ τις Σολφατέν ανεφάνη, εις Σολφατέν εύχάριστος, άξιερόστος και αγαπητός, όστις δεν επεζήτησε να διαταράξη τας εύχαρίστους ώρας των έαρινών τούτων ημερών, δεν άπειράθη ποσώς να διεγείρη—πράγμα άλλως τε όχι εύκολον—έριδας μεταξύ των μελλονόμενων, καθως τῷ είχε συστήση ο Φιλδέξ-Λωρρις. Παράδοξον! Παράδοξον!

Ο Γεώργιος, όστις ήτο έτοιμος ν' άρχιση ισχυράν πάλην κατά του σκληρού Σολφατέν, έχαιρε διότι δεν καθήρχετο εις τον τοιοϋτον άγώνα. Μόνος—ο ασθενής του Σολφατέν—ο Άδριανός Λά-Χερονιέρ, πρό του όποιου ο κ. Φιλδέξενος δεν ήνοχλείτο να όμιλή, άφοϋ ανεκοίνωσε τας σκέψεις του εις τον κ. Σολφατέν, μόνος ο Λά-Χερονιέρ έδουθίετο εις σκέψεις ίνα εύρη την λύσιν του αίτιου της

πλήρους παραβάσεως των όδηγιών του μεγάλου αυτού προϊσταμένου. Μολονότι, πάσα διανοητική εργασία, πὰς είρμος ιδεών, όλίγον τι περιπελεγμένος, ήτο δι' αυτόν κάμκτος φοβερός, ο Λά-Χερονιέρ ήγωνίζετο να σκεφθῆ πάντα ταύτα, άλλα δεν έκέρδιζε εκ τούτων, είμι φοβερὰς ήμικρανίας και επιπλήξεις του Σολφατέν.

Περί την ένδεκάτην ημέραν ο ίατρος ήλλαξεν αίφνιδίως, έφάνη όλιγώτερον εύχαριστημένος, σχεδόν ανήσυχος. Υπό τὸ πρόσχημα δέ, ότι ήρχισεν ν' ανιῶ εν Κέρνοελ, τόπον, ον αρκετά έγνώρισεν, επρότεινε ν' αναχωρήσωσι μέχρι της Πλουδεσκάνης, εις τὸ έτερον άκρον του Έθνικου διαμερίσματος.

Ο Γεώργιος, ίνα μή τον δυταρεστήση παρεδέχθη την γνώμην του. Έγκατέλειψαν λοιπόν την Κέρνοελ και σωρευθέντες εν τινι παλαιῷ λεοφορείῳ, έλαβον μακράν τινά οδόν πλήρη λίθων, λακίσκων και μυρίων έμποδίων και ούτω τινασσόμενοι διήλθον δεκαπέντε λεύγας.

Η Πλουδεσκάνη πολυ άπέχε των τέρψεων της Κέρνοελ. Ητο τι άπλοῦν χωρίον μετά σκαιοῶν οικίσκων εκ γρανίτου, μετά καλαμιῶν στεγῶν, παρά την ακτήν της θαλάσσης, επί των ζοφερῶν βράχων και εν γένει αποτελοῦν τοπίον τι μεγαλοπρεπούς σοβαρότητος. Μόλις εν ξενοδοχείον εύρον υποφερτόν, συγκαζόμενον υπό των φωτωζωγράφων, οτινεις έρχονται έκαστον θέρος μετά των συσκευῶν των επί των βράχων και των ύφάλων του τρικυμώδους έρμου της Πλουδεσκάνης και διά της τέχνης αὐτῶν διαβίδουσι τας άγρίας καλλονὰς μετά των κατοίκων της Πλουδεσκάνης, τας όποιὰς βλέπομεν εις τούς μεγαλοπρεπείς πίνακας των μεγάλων αίθουσῶν.

Ο Γεώργιος και η Έστελλα έκαρνον ένταῦθα σειράν πολλῶν περιπάτων. Ο Σολφατέν ποτέ δεν έξήλθε μετ' αυτών, άλλα παραδόξως άπουσίαζε τακτικῶς, άφίνων τον ασθενή του εις τας περιποιήσεις της Γρέτλυ.

Πού λοιπόν μετέβαινε κατά τας μυστηριώδεις αὐτοῦ άπουσίας;

Αὐτὸ τοῦτο λοιπόν θά σὰς εξηγήσωμεν. Η Πλουδεσκάνη κείται επί των όριων του Έθνικου διαμερίσματος, εις απόστασιν δέ τριῶν ή τεσσάρων λευγῶν από ταύτης, εύρίσκειται τὸ Κέρλωχ, σταθμός των σωλήνων, έφ' ο διασπόμενος δι' όλων των εύκολιών, άς παρέχει ήμῖν ή νεώτερα επιστήμη. Καθημερινῶς λοιπόν ο Σολφατέν μετέβαινε εις Κέρλωχ και επί μίαν-δύο ώρας έλάμβανε τὸ εν των τηλεμηχάνων του σταθμοῦ. Είσελθόμεν λοιπόν μετ' αυτού εν τῷ γραφείῳ του τηλεφωνοσκοπίου, τὸ όποιον επιτρέπει παντοῦ και πάντοτε να επαναβλέπωμεν τὰ προσφιλή ήμῶν όντα, άτινα μακράν ήμῶν εύρίσκονται, και να συζητινωῶμεν μετὰ των εργαστηρίων και των γραφείων, άτινα μακράν ήμῶν αφήσαμεν.

Καθ' έλάστην λοιπόν ο Σολφατέν συγκοινωνεί ή μετὰ των Παρισίων, 375 οδὸς Αθηνῶν-δὲ-Ποατιέρ, συνοικία Αγ. Γερμανοῦ ή μετὰ των Παρισίων, Παλάτιον Μολιέρου, διαμέρισμα Δδος Σουλβίας. Εν τῇ συνοικίᾳ του Αγ. Γερμανοῦ ο Σολφατέν συνεκοινωνεί μόνον μετὰ της δεσποσύνης Σουλβίας.

(*Επειτα συνέχεια)

ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

Είναι γνωστόν, ότι εις την Σιβηρίαν, άπέραντον και ψυχράν της βορείας Ασίας χώραν, αποστέλλονται πλείστοι κατάδικοι Ρώσοι, ίνα εκτίσωσι την ποινήν των. Εις την χώραν εκείνην των πάγων άπεστάλη πρό πολλού και πολιτικός τις κατάδικος, ον ήκολούθησεν ή εύγενής και φιλόστροφος θυγάτηρ του.

Περί δυσμάς της βασιλείας Πέτρου του Α' ή ίεραρ αυτή κόρη, Πρακοβία ονομαζόμενη, απέφασκε να υπάγη πεζῇ εκ Σιβηρίας εις Πετρούπολιν και ζητήσει χάριν ύπερ του πατρός της και μετά σπανίου ψυχικού σθένους άποσπασμένη των άγκαλῶν του, κατέλιπε την πενιχράν καλύβην, ήτις έχρησίμευσεν ως φυλακή αὐτῆς επί πολλά έτη.

Εσπέραν τινὰ εβόδιζε κατά μήκος των οικιῶν χωρίζου εις ανακάλυψιν νυκτερινού καταφυγίου, ότε χωρικός, άρνηθείς πρό μικροῦ αὐτῇ μετ' αποτόμου σκληρότητος φιλόξενον στέγην, την ήκολούθησε και την προσεκάλεσε παρ' έαυτῷ. Η νύξ ήτο ψυχρά και παγετώδης, ο άνεμος κατάρφυχρος πνέων εκ του βορείου πόλου και διερχόμενος δι' όρέων πάγου και χιονος άπενάρκου την φύσιν.

Εις μάτην ή νεάνις προσεπάθει ν' άπαλλαγῆ του άπαισίας και αντιπαθητικής φυσιογνωμίας ήλικιωμένου εκείνου χωρικού. Κάτι τι την ὤθει πρός αὐτόν ή μάλλον πρός την στέγην του, όπεν ήλπίζεν, ότι ήθελεν εύρη τουλάχιστον πῦρ διά να ζεσταθῆ και μίαν γωνίαν διά να κατακλιθῆ. Μεθ' όλους τούς διαταγμούς της ή νεαρά κόρη του βορρᾶ ήναγκάσθη ν' άκολουθήσῃ τον είδεχθῆ εκείνον άνθρωπον, φοβούμενη, μη διαμένουσα εν ύπαίθρῳ, παγῶσῃ και άφήσῃ τον πατέρα διά βίου καταδικασμένον εις τὰ φρικῶδη της Σιβηρίας καταναγκαστικά έργα.

Είσελθούσα εις την καλύβην του, εύρε μίαν γραίαν άπαισιωτέρας φυσιογνωμίας της του όδηγοῦ της, όστις είσελθὼν μετ' αὐτῇ εκλείσε μετὰ δυνάμειος την θύραν και κατόπιν ήσφάλισε τὰ παράθυρα.

Η ύποδοχή ήτο ψυχροτάτη σύμφωνος με τον καιρόν και την χώραν. Οί οικοδεσπότηαι είχαν τοσοῦτον παράδοξον την έκφρασιν και τοσοῦτον άπεχθῆ την μορφήν, ώστε ή Πρακοβία κατελήφθη υπό τρόμου και μεταμελείας, διότι ήκολού-

θησεν αὐτῷ. Καθ' ύπόδειξιν του έκαθίσθη. Η καλύβη έρωτίετο υπό τεμαχιῶν κλάδων δρυός άνημμένων και στηριζομένων εις τὰς όπας του τοίχου, τούς όποιους άνένειυ, ότε ή φλόξ έπλησίαζεν εις την βάση των. Υπό την άμυδράν και πένθιμον λάμψιν των καπνίζόντων τούτων λαμπτήρων έτόλμησεν ή Πρακοβία ν' ανυψώσῃ τούς οφθαλμούς· έδειλίασεν όμως και έφροκίασε συναντήσασα τὰ βλέμματα των «εύγενῶν» οικοδεσποτών. Και μετά τινας στιγμάς σιωπῆς:

— Πόθεν έρχεσαι, την ήρώτησεν ή γραία.
— Από τὸ Ίσχιμ, άπεκρίθη και πηγαινῶ εις την Πετρούπολιν.

— Ω! ὦ! φαίνεσαι, ότι έχεις πολλά χρήματα για να επιχειρήσῃ ένα τέτοιο μεγάλο ταξείδι.

— Μόνον όδοσῆκοντα χαλκά καπίκια μαι μένουν, άπήνησεν ή Πρακοβία.

— Ψεύδεσαι! άνέκραξεν ή γραία, ναί, ψεύδεσαι! τέτοιο ταξείδι κανεις δεν επιχειρεῖ χωρίς πολλά χρήματα.

Η όδοσῆκος εις μάτην διεμαρτύρετο και έβειβαίον την πενίαν της, ουδέτερος έφαινετο διαθεμιμένος να την πιστεύσῃ. Η άτυχής κόρη τρέμουσα έπνιγε τούς λυγμούς και άνέστελλε τὰ δάκρυα, επικαλούμένη την προστασίαν της Παναγίας και του άγίου Νικολάου. Μ' όλα ταύτα τη έδωκαν μερικά γεώμηλα και μόλις τὰ έφαγεν, ήκουσε παρά της γραίας, ότι έπρεπε να κατακλιθῆ. Η Πρακοβία, ήν έβασάνιζεν ή σκέψις, ότι οι φιλόξενοι οικοδεσπότηαι θά την εκλεπτον και ίσως θά την έκακοποίητον, εύχαρίστως θά έδιδον ό,τι είχαν εις χρήμα. Εξεδύθη εν μέρει και κατεκλίθη επί τινος ξυλίνης έδρας, όπου ώφειλε να διελθῆ την νύκτα, αφήνουσα κατά γῆς τὸ επανωφόριον μετὰ του σάκκου της, σκεπτομένη οτι τοιοῦτοτρόπως θά διηκούλυεν αὐτοῦς να μετρήσωσι τὰ χρήματα και δεν θά της έγινετο έρευνα σωματική.

Μόλις οι άπαισιοι είπίστευσαν, ότι ή όδοσῆκος έκοιμήθη, ως εκ συνθήματος ήρχισαν τας έρευνας των. Συνωμάλουν και ή Πρακοβία μετ' άγωνίας παρηκολούθει την συνμιλίαν των.

— Χωρίς άλλο έχει επάνω της τὰ χρήματα. Είδα ένα κορδόνι, προσέθηκεν ήσυχως ή γραία, εις τον λαιμόν της. Αναμφιβόλως εκεί, αν δεν έχῃ χρήματα, θά έχῃ χαρτιά. Διά της ταινίας εκείνης εκράτει τὸ πάντινον σακίδιον, εν ᾧ περιέχεται τὸ διαβατήριον της νέας. Η συνομιλία εν τούτοις ήρξατο να γίνηται με ταπεινοτέραν φωνήν.

— Κανεις δεν την είδεν, ότε είσήρχετο, έλεγεν ο άλλιος, οϋτε ξερεῖ κανεις, αν ήλθε στο χωριό μας.

Μετά τινας στιγμάς σιγῆς, καθ' ός ή φαντασία της Πρακοβίας αναπαρίστα ζωηρῶς τὰ φρικωδέστερα δράματα, ήσθάθη αίφνης την χείρα

της άπειρίας μαινάδος άφ' έαυτης. Ρίγος την κατέλαθε και τό άμυχ έπάγωσεν εις τας φλέβας της. Την εξώρρισε να φεισθή της ζωής της, βεβαιούσα, ότι ώμολόγησε πών ό,τι είχεν. 'Αλλ' ή άδυσώπητος γραία χωρίς ν' άπαντήση ήρξατο έρευνώσα τά θυλάκια και κατήντησε μέχρι τών υποδημάτων, άτινα την υπεχρέωσε νά άφαιρέση. 'Ο άνήρ προσήγαγε τό φώς, ήρυνήσε έπιμελώς τό σακίδιον του διαβατηρίου και επί τέλους, βλέπων άνωφελείς τας σωματικές έρευνάς του άπεχώρησε μετά της γραίας, άφήσασα την άτυχή κόρην μάλλον νεκράν.

Αυτή ή φρικώδης διά την Πρακοβίαν σκηνή και ό φόβος της έπαναλήψεως έκράτησαν αυτην άγρυπνον καθ' όλην την νύκτα πεισθεύσα όμως έα του ρόγγου τών συνοίκων της, ότι έκοιμώντο καθυσύχασεν όλίγον και άποκαμουσα, έκοιμήθη και αυτη βαθέως.

Είχε προχωρήσει ήδη ή ήμέρα, ότε ή γραία την άφύπνισεν. 'Ηγήθη και μετ' έκπλήξεως είδεν, ότι α κύριοι της καλύθης έπεδεικνυντο φαιδρόντοι και μελιχιώτατοι. 'Εξήτησεν έν τούτοις νά άναχωρήση άμέσως, αλλ' ή γραία την έκρά ησε, τη παρέθηκε πρόγευμα έκ φαγητού, καλουμένου «στγή» και την περιπειθήθη, έν ώ συγχρόνως ό δυσειδής γέρον άφαιρέσας σανίδα έκ του διαπέδου, εξήγαγε φιάλην ζύθου έκ κριθής και τη προσέφερε μέγα ποτήριον. 'Η Πρακοβία αναθαρρήσασα έκ τών έκτάκτων τούτων φιλοφρονήσεων, ήρξατο ν' άπαντά άφελώς εις τας έρωτήσεις τών γερόντων και νά διηγηται ειλικρινώς την ιστορίαν έαυτης και του πατρός της. Οί δυσειδεϊς άπροκταί έδικαιολόγησαν την νυκτερινήν διαγωγήν των, ειπόντες, ότι ήθελον νά βεβαιωθώσιν, άν αυτη ήτο κλέπτρια, την παρεκάλεσαν δε νά ξανμετρήση τά χρήματά της ένα πεισθή περι της άκραιότητος του χαρακτήρος των.

Μετά τούτο ή Πρακοβία εύχαριστήσασα άνεχώρησεν. Τότε άνέπνευσεν έλευθέρως. 'Απομακρυνμένη του χωρίου έμέτρησε και πάλιν τά χρήματά της, αλλ' άντι 80 καπικίων, εύρεν 160. . . . Μόλις εφθασεν εις Πετρούπολιν και παρουσιάσθη άνευ πολλών διακυπώσεων πρό του Αυτοκράτορος! εύθως επέτυχε του σκοπού της. Διατί; διότι οί δυσειδεϊ γέροντες ήσαν . . . . κατ'άσκοποι.

Έκ του Ρωσικού.

Ο άγαθός και γενναίφυχος μήτε όταν εύτυχή έπιείρεται, ούτε όταν δυστυχή ταπεινούται.

Ο κακός όταν εύτυχήσθ, καθίσταται υπερόπτης και δεν δύναται νά χαμάση την κακίαν του.

Όταν εκλείπη ή αιδώς, υπερισχύει ή άναίδεια και ή ύβρις.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΙΣ

ΠΩΣ ΤΙΝΕΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΣΩΖΟΥΝ ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΤΑΣ

Εις τό διαχώρισμα του διαδρόμου των φυλάκων. 'Ο υπόδικος συνδιασκεπτόμενος μετά του δικηγόρου του από πολλής ώ, ας.

Ο δικηγόρος. (παραφερόμενος). Στο διάβολο! τί κεφάλι έχεις! Θα μ' αφήσης νά σε υπερασπισθώ, όπως εγώ ξεύρω; Είμαι ή όχι ο συνήγορός σου;

Ο υπόδικος (υποτρέμων). Μά, ναι, ναι, κύριε δικηγόρε μου, αλλ' άφού σου έρρίζομαι, ότι δεν είμαι ένοχος; δεν διέπραξα έγκλημά τι.

Ο δικηγόρος. Πάλιν; μά ο διάβολος νά σε πάρη τότε διά καλά. Το ξεύρω, ότι είσαι άθώος... αλλ' δεν πρόκειται περι αυτού. Ειπέ μοι τέλος θέλεις ή όχι νά σε απαλλάξω της κατηγορίας;

Ο υπόδικος. 'Εάν θέλω; και θέλει ερώτημα;

Ο δικηγόρος. (κατευνασμένος) Τότε άκου σου. (Άνοίγει δίμα έγγράφων και άναγινώσκει). 'Α, λέγομεν λοιπόν, ότι την νύκτα μεταξύ της 10 και 16 'Ιουλίου έλαες φωτιά εις τό χάνι του Δεκασάρη. . .

Ο υπόδικος. 'Οχι, όχι, αδελφέ . . . σου τό είπα και πριν, πώς δεν έβαλα φωτιά.

Ο δικηγόρος. (σοβαρός) Πάλιν τά ίδια; . . (ο υπόδικος κατευνάζεται και άκούει). Λοιπόν έν όλοι. είσαι έκ της πράξεως ταύτης άπλοός έμρηστής. . . 'Εχει καλώς, είμεθα σύμφωνοι. . . 'Αλλο έγκλημα έχεις νά μου είπη;

Ο υπόδικος. Μά, κύριε συνήγορε. . .

Ο δικηγόρος. 'Ενθυμήσου καλά. Δεν έσκότωσες κανένα;

Ο υπόδικος. (μετά φρίκης) 'Ωι. . .

Ο δικηγόρος. Είναι κακόν. . . πολύ κακόν, αλλ' ιδούμεν (έξάγει σημειωματάριον και άναγινώσκει) «Πρό τριών έτών, την 2 Αυγούστου, εύρέθη 1η της όδοϋ Καλικη αριθ. 7 τό πτώμα ένός άνθρακώς κατεκερματισμένου. 'Ο φονεύς εισέτι δεν άνεκαλύφθη. . . » Λοιπόν θά όμολογήσωμεν, διού διέπραξας τό φόνον!

Ο υπόδικος. 'Εγώ; . . .

Ο δικηγόρος. (μετά σοβαρότητος) Είπα, ότι σύ είσαι ο δράστης. . . και πρέπει νά όμολογήσης και αυτό τό νέον έγκλημά σου εις τους ένόρκους. (έξάγει έτερον χαρτίον έκ του θυλακίου του) 'Ιδού, σημειώεις του τόπου και του χρόνου της δολοφονίας. . . Πάρε το, θά τό άποστηθήσης, διά νά μή κάμης λάθη και είπης άλλα άντ' άλλων.

Ο υπόδικος. Μά πώς είνε δυνατόν αυτά τά πράγματα, κύριε συνήγορε.

Ο δικηγόρος. (έξακολουθει άταράχος) «Την επαύριον 5 Αυγούστου, άθλιός τις, άγνωστός εισήλθε, τό λυκαυγές, εις τό δωμάτιον του χωροφύλακος Χ. . . τον όποϊον έσέχωσε και μετέφερε μεθ' έαυτου, ένώ έκοιμάτο ήσύχως επί τών ώμων του. Μετά δύο δε ώρας εύρον τον δυστυχή χωροφύλακα κρεμασμένον επί δένδρου. Θα είπωμεν και έδω, ότι σύ εκρέμασες αυτόν!

Ο υπόδικος. (μετά φρίκης) Μά κύριε συνήγορε, τί είναι αυτό. . . είναι φρίκη! είναι τρέλλα. . .

Εγώ νά διαπράξω τιαυτά πράγματα; εγώ ο όποϊος εις όλην μου την ζωήν, δεν διέπραξα παρά έν μικρόν πταίσμα. . . είνεαα ένά τάπητα από τό παράθυρον. . . και μου έστοίγησε 20 φρ. πρόστιμον. Αυτό είναι τό μόνον έγκλημά μου.

Ο δικηγόρος. (στενοχωρούμενος) Σού έπα-

ναλαμβάνω άκόμη μίαν φοράν, ότι εξέρχεται του θέματος. Κατηγορείσαι, ότι έπυρπόλησες τό χάνιον του Δεκασάρη, δεν είναι έτσι; Μολονότι δε είσαι άθώος, αϊ ένδειξεις σ' επιβαρύνουν. 'Επί πλέον έχεις προηγουμένα. . . ο τάπης! . . . Τέλος μία πυρπόλησις, ουδέν ένέχει τό ψυχολογικόν! . . . 'Ιδού! δέκα έτη φυλάκισιν! . . . (ο υπόδικος μένει έκπληκτός). 'Ενώ, εάν είπης εις τό δικαστήριον με ακρίβειαν και θάρρος, με εύθυμον μάλιστα τρόπον, ότι έδολοφόνησες τον άνθρακείαν, ότι εκρέμασες τον χωροφύλακα, όλα αυτά εις τρεις ήμέρας, χωρίς νά προσβίσωμεν την πυρπόλησιν! . . . α, τη αλήθεια! οί ένορκοι θά τά χάσουν, θά εκπλαγούν και θά εΐπουν: «Αυτός ο άνθρωπος θά εχη υποβολήν, θά είναι δαιμονιζόμενος και δεν πρέπει νά τον καταδικάσωμεν».

Ο υπόδικος (έντελώς αναλαμδάνων) 'Αληθώς, έχεις δίκαιον!

Ο δικηγόρος. (έν θριάμβω) 'Α, έχω δίκαιον! Λοιπόν βλέπεις, θά σε υπερασπισθώ ως πραγματικόν ένοχον μεγάλων έγκλημάτων διά ν' άθωωθής έντελώς από τό μικρόν (μετά πειθούς) άφησέ με νά διευθύνω εγώ. Σ' έν καταλαμδόνεις από δικαιοσύνην και ήούχασε! . . .

Φοίν 7

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Εις τό κικουροδικεϊόν. 'Ο πρόεδρος — 'Εφόνευσες αυτην την γραίαν και άφού εκλεψες τά χρήματά της, τά άφηκες εις ένά κλεπταποδόν.

Ο κατηγορούμενος — Κύριε πρόεδρε, αϊ Τράπεζαι δεν είναι της έμπιστοσύνης μου.

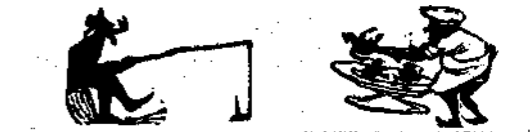
'Απλοός διάλογος. — Πώς εύρίσκατε αυτόν τον νέον κλειδοκρυμναστήν;

— 'Οτι άγνοεί ή δεξιά του τό πράττει ή άριστερά;

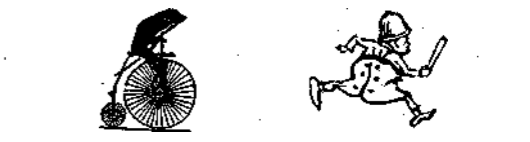

'Η οικοδέσποινα προς την υπηρέτριαν: — 'Ω! δυστυχία, καθαρίζεις τά πλήκτρα του πιάνου με κόνιν τών οδόντων;

— Μά κυρία, δεν είπατε, ότι είναι από οδόντας του έλέφαντος;

'Η ήσυχία του συζύγου. Λοιπόν γατρε, πώς τον ήύρατε τον καυμένο τον άνδρα μου απόψε; — Γι' αυτό έγραψα όλίγον όπιον. — Κα' τότε θά τό πάρη. — Δεν θά τό πάρη; εκείνος, θά τό πάρετε σεις.

Μεταξύ φίλων. — 'Εχεις καπνό; — 'Οχι, δεν πέρων πλέον. — Διατί; — Διά νά κόψης τό κάπνισμα.

'Η μήτηρ του Γεωργίου βλέπουσα αυτον επιστρέφοντα έκ του σχολείου, τον έρωτά. — Ποϋ σε έβγαλε, παιδί μου, σήμερα εις τά 'Ελληνικά; — Εις την αϋλή, μαμά.

Μήτηρ προς τον υιον. — 'Οποϊος παιδί μου, σηκώνεται πρωτ' άδύνατον νά μη εύρη μίαν ήμέραν ένά φλωράκι. — Τότε βεβαίως θά τό λάβη εκείνος, ο όποϊος θά σηκωθί ένωρίτερον από 'εμέ.

Γραβιδόν τι εισέρχεται εις φαρμακείον και εκβάλλει έκ του κόλπου του συνταγήν, έν η υπάρχει αναγεγοχημένο ποτόν τι, περιέχον δύο υποδεκάγραμμα μορφίνης.

'Ο Φαρμακοποιός ζυγίζει μετά πλείστης όσσης προσοχής τό κινδυνώδες φάρμακον. — Καλè δεν πειράζει αν βάλης και λίγο πάρα πάνω, είναι για μιά όρρανή.

Κατά τό μάθημα της φυσικής ιστορίας. — Λέγε σό, Θωμά, ποϊόν είνε τό ζών, τό ποϊόν προτκολλάται περισσότερο εις τον άνθρωπον; 'Ο Θωμάς μετά σκέψιν. — 'Η βδέλλα.

ΑΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

22ου ΤΕΥΧΟΥΣ

68. Κανάριον — Κανα — Ρίον. Έλυσαν αυτό ο κ. Αλεξ. Μιχαηλίδης... 69. Η Περιστερά του Νάου. Έλυσαν αυτό ο κ. Αλεξ. Μιχαηλίδης... 70. Επιστολικόν δελτάριον. Έλυσαν αυτό ο κ. Αλεξ. Μιχαηλίδης... 71. Η Πλύντρια δεν έπλυνεν. Έλυσαν αυτό ο κ. Αλεξ. Μιχαηλίδης... 72. Ασαρκής συνάντησις αγάπης. Έλυσαν αυτό ο κ. Αλεξ. Μιχαηλίδης... 73. Τελεία αποσύνθεσις του δεξιού κέρατος. Έλυσαν αυτό ο κ. Αλεξάνδρος Μιχαηλίδης...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Κ. Μ. Μασσαλίαν. Συνδρομή σας έλήφθη. Αποδείξις εστάλη ταχυδρομικώς. Ευχαριστούμεν.— Κ. F. Βαργαγε. Τόμος και σπόρος εστάλησαν ταχυδρομικώς... Δελτάριον έλήφθη. Απηντήσαμεν.— Α. Μ. Jambostown. Επιστολή και εφημερίδας έλήφθησαν. Σας ενεγράψαμεν. Ευχαριστούμεν. Αναμένομεν νεωτέραν σας.— Ε. Η. Leordeni. Ταχυδρομικώς σας απηντήσαμεν... Κ. Δ. Βωλον. Έγένετο λάθος. Έξηγουμέθα δι' επιστολής.— Ν. Ν. Βωλον. Επιστρέψατε Διευθυντής... Κ. Ο. Π. Μασσαλίαν. Δώρον σας εστάλη προχθές. Βραδύτης προήλθεν εκ της αποστολής, ως βλέπετε, δλων των κερδηθέντων λαχνών.— Η. Α. Λευκάδα. Απηντήσαμεν ταχυδρομικώς.— Α. Ν. Δάρισσαν. Ποιημάτιόν σας δεν δύναται δημοσιευθί, καθόσον παρεμποδίζεται η κυκλοφορία του φύλλου... Ε. Β. Θήβας. Έλήφθησαν. Ευχαριστούμεν. Αναμένομεν νεωτέραν.— Θ. Γ. Κ. Μελιτήν. Δελτάρια εικονογραφημένα έλήφθησαν. Ευχαριστούμεν. Φύλλα σας εστάλησαν.— Μ. Χ. Σφαξ. Δελτάριον και ταχ. Επιστολή έλήφθησαν. Ευχαριστούμεν. Γράφομεν.— Κ. Π. Αλεξάνδρειαν. Δελτάριον έλήφθη. Αποδείξις εστάλη υμίν.— Δ. Α. Μ. Rottendam. Επιστολή έλήφθη. Αναμένομεν και συνδρομήν.— Α. Β. Ένταθα. Δελτάριον έλήφθη. Έχει καλώς. Προσεχώς έχετε δώρον σας.— Δ. Τ. Βράβλα. Επιστολή έλήφθη. Προσεχώς στέλλεται.

ΦΟΡΜΙΓΕ, ΔΕΚΑΗΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Πάσα διατριβή σχετική τῷ σκοπῷ τῆς εφημερίδας δημοσιεύεται δωρεάν. Συνδρομή Έσωτερ. δραχ. 5. Έξωτερ. φρ. χρ. 5. μετά δώδεκ μυστικῶν τευχῶν. Συνδρομηταί έγγραφονταί κατ' ἐπιταγῆς γραφεῖοις τῆς «Φύσεως».

ΚΑΦΕΣ ΤΗΣ ΜΕΚΑΣ

Ο καλύτερος καφές εὐρίσκειται ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παρὰ τῷ κ. Ἐλ. Σιγάλα ἐν Μινέτ-ελ- Βάσελ. Πωλεῖται κατ' ὄκλαν καὶ ἐν σακκιδίοις. Ὡς καὶ ἐψημμένος δι' οἰκίας, καφεναῖα καὶ ξενοδοχεῖα. Διὰ τὴν Ἑλλάδα παραγγελίαι γίνονται δεκταί εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Φύσεως», ἅτινα ἀνέλαβον τὴν ἀντιπροσωπεῖαν. Ἀποστολαί διὰ ταχ. δεμάτων.

ΑΔΕΛΦΟΙ Α. ΚΑΙ Π. ΖΑΜΠΑΛΟΥ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΕΝ ΒΩΛΩΙ

Μεγά ἐμπορικόν κατάστημα διαφόρων ειδῶν. ΚΟΝΙΑΚ καλιόν καὶ ρούμιον τελειοτάτης κατασκευῆς, βραβευθέντα ἐπανεληγμένως διὰ τὰς ὑγιεινάς αὐτῶν ιδιότητας. Πάσα σύστασις περιττή.

Η "ΠΑΤΡΙΣ,"

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ, ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ, ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ, ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Η μόνη ἐν Σικάγῳ τῆς Ἀμερικῆς ἑλληνικῆ εφημερίς, ἣτις ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων καὶ δι' ἧς οἱ μετανάσται δύνανται εὐκόλως ν' ἀνταποκρίνονται με τοὺς οἰκείους αὐτῶν. Συνδρομαί διὰ τὴν Ἑλλάδα δρχ. 15 ἐξάμηνος 7,50 Μόνος ἀντιπρόσωπος δι' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα: Φρ. Πρίντζης, διευθυντής τῆς «Φύσεως».

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ «ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ»

Μεγάλη Ὀδὸς τοῦ Πέραν Ἀρ. 258. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ Νεόδμητον καὶ κεντρικώτατον Κατάστημα ἔναντι τοῦ Γαλατῆ-Σεραῖου. Εὐρύχωρα καὶ εὐάερα δωμάτια. Θέα θαλασσιώδη ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου καὶ τῶν Πριγκηπονήσων. — Τροφὴ ἀρίστη ποιότητος. Ἄοκνος καὶ πρόθυμος ὑπηρεσία. Ἀναγνωστήριον Ἀποθήκη παντὸς εἶδους οἴνων Διευθυνόμενον παρὰ τοῦ Ἀθ. Παπαδοπούλου.

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ ΚΑΙ ΜΠΑΡ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΗΣ ΑΒΑΣΙΑΣ ΕΝ ΚΑΙΡΩΙ

Εἶνε τὸ ὠραιότερον, καλλίτερον καὶ μεγαλειότερον τοῦ ρέκτου κυρίου ΓΕΩΡ. Ν. ΡΗΓΑΚΗ με θέσιν καμ-προτάτην καὶ περιποίησιν ἀρίστην. Οἶνοι καὶ ζῦθος πρώτης ποιότητος.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ 3ου ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Table with 3 columns: Section Name, Page Number, and Sub-section Name. Includes sections like Επιστημονικά, Αστρονομικά και Φυσιολογικά, Φιλοσοφικά και κοινωνιολογικά, Βιογραφίαι, and Αρχαιολογικά.

Ὁ σκελετὸς τῆς στρογγύλης νήσου	Σελίς	172	Ἄμαξα ψυκτικὴ	Σελίς	338
Ἀπὸ τὰ περίεργα		175	Καὶ οἱ τυφλοὶ θὰ βλέπωσι		335
Μία ἱστορία καὶ ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ		185	Βαυβακοφόρον δένδρον τῆς Ἀμερικῆς		383
Ἡ Σημαία		193	Ὁ κόσμος τῆς ὕλης καὶ τῶν πνευμάτων		388
Ὁ θρίαμβος τοῦ θανάτου		200	Ποίησις.		
Ὁ Ἀλόνζος εἰς ἐρημον χώραν τοῦ Περρού		201	Ὁ Καλόγερος—Δύο πόνοι		8
Ἀπόσπασμα Ἡμερολογίου		202	Σὲ πρόσμενα		28
Τεθραυσιμένη καθέλλα ἢ γάμος εὐτυχῆς		208	Στὸ φεγγάρι—Ἀνάμνησις		29
Νεκροταφεῖον τῶν κυνῶν		217	Ἡ Μοῖρα μου		29
Ἡ ὑπερτάτη τῶν ἀρετῶν		218	Ὁχοροὶ ἤχοι		34
Τέσσαρες ἐποχαί		219	Ἀπελπισία		45
Ἐκείνη		220	Σοννέτο		48
Ἐπιστροφή ἐκ ταξειδίου		226	Κύνειον		55
Ὁ στρατιώτης τοῦ καθήκοντος		247	Ἀνάμνησις		56
Τὸ φράκον τοῦ δουκὸς		250	Οὐτε—Φρουρὸς—Ἔρως Πέθος		68
Σκηναὶ ὑπὸ τὴν Ρώμην		260	Τὴν νύκτα.—Ἡ ἐργασία		68
Νυκτερινοὶ πόνοι		264	Ἐνθυμοῦ «Στὴν ἀληθεινὴ μ' ἀγάπη»		74
Τὸ πεπρωμένον		267	Ὄνειρο—Στὰ Ἐρείπια τῶν Μυκηνῶν		86
Ὁ ἱππότης		268	Ἡ Πατρίς		86
Σκέψεις ἐν τῷ νέει ἔτει		279	Στὸν τάφο τοῦ πολυκλαύστου Γ. Καραβία		94
Ὁ ταμίας		289	Ἡ Νεράϊδα τοῦ κύματος — Ἡ ψυχὴ μου		108
Μία ὑπόγειος πόλις		296	Στὸ λεύκωμα τῆς ἀγάπης μου—Πῶς ἀγαπῶ		108
Τὸ θῦμα		299	Τὸ κένθος τοῦ ποιητοῦ.—Τὸ ξέρω		125
Ἡ κυρία Μαλακρῶπ		308	Ἡθελα.—Παρηγορίχ		126
Μονομαχίᾳ μεταξὺ γυναικῶν		317	Καὶ κάλιν		128
Ἡ κυρία Μαλακρῶπ συνέχεια		328	Ἐλεγείον.—Ἡ πλάσις τῆς γυναικὸς		129
Ἡ καρφίς τῆς μαγίσσης		339	Ἐκ τῶν σκοτεινῶν ἐρώτων—Στὴ θεωρία σου		133
Νεανίας εἰληκρινῆς		349	Ἀγαμέμνων		144
Ὁ ὀργανοπαίκτης τῆς Πονίκλας		356	Πικρὸ τραγεῦδι.—Ἡ ζῶνῃ.—Ἡ πρῶα		149
Ὁ Μπλάκ		367	Ὁ ξηνητευμένος καὶ τὸ φεγγάρι		158
Πασχαλινὰ διηγήματα		381	Δαίμων		175
Μία ἐπέτειος		390	Τοῖς νεονόμοις Ἰωάν. καὶ Μαρίας Δοανίδου		178
Ὁ Μύθος τοῦ Κισσοῦ		400	Τὸ ὄνομά της		178
Υπηρέτης εὐσεβετῶν		407	Ἄνοιξις καὶ ξηνητεία		186
Οἱ Κατάσκοποι		425	Ἀπορία.—Μία ἐλπὶς		206
Δικαιοσύνη καὶ ὑπεράσπισις		426	Τὰ ὄνειρά μου		210
			Ἐλπίδας σάβανα		222
			Εἰς τὴν σελήνην.—Τὸ μνημν		223
			Καρδιά καὶ Μοῦσα.—Κραυγὴ.—Σὲ μία πε- ρίφανῃ—Ἡ φίλια		229, 240
			Χριστοῦγεννα.—Ὁ συλλογισμὸς μου		242
			Τὰ ὄνειρά μου		242
			Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς κ. Μαλδ. Παπαμανώλη		245
			Καλόγερος		257
			Εἰς λεύκωμα—Τὸ τάμμα τοῦ ἐραστοῦ		265, 269
			Μέσα στὸ τραῖνο.—Δὲν ἐπρεπε		269
			Ἡ πρωτοχρόνια στὸν Ὀλυμπο		280
			Πάντων ἡμῶν—Στόνος		296, 299
			Στὴ νύκτα		301
			Εἰς τὸν νεκρὸν ἀγγελὸν Δίκατ. Βλησιδου		327
			Ὁ ποιητῆς		330
			Ὁ πρῶτος ρεμβισμὸς		331
			Ματαιότης—Δέησις		336, 343
			Ὄνειρον		350
			Πόνος φλαγέρας.—Φῶς		369
			Σὲ σένα		369
			Στὴν ἐκκλησίαν		370
			Πραγματικότης.—Τὸ δάκρυ μου		380
			Χωρὶς πίστη.—Ἀπ' τὰ τραγεῦδια τῆς λη- σμονίας		380
			Ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τῆς οἰκογενείας Ν. Ψαλτίδου		389
			Ἡ ἀμαρτωλὴ πρὸ τοῦ ἐσταυρωμένου		420
			Ἡ φορεσιά—Ποῖον ἀγαπᾷς		421
			Ἀνοιξιάτικο—Ἐτη νεότητος		421

Σκέψεις καὶ γνῶμαι.	Σελίς
Σκέψεις καὶ γνῶμαι	16
Σκέψεις καὶ γνῶμαι	26
Σοφαὶ ἀλήθειαι	30
Σκέψεις καὶ γνῶμαι	83
Γνῶμαι	109
Σκέψεις	117
Διάφορα	199
Σκέψεις καὶ ιδέαι	204
Διάφορα	223
Πρακτικαὶ γνώσεις	271
Σκέψεις φιλοσόφου Νίτσε	349
Διάφορα	385
Πικραὶ ἀλήθειαι	419
Ῥφέλιμοι γνώσεις καὶ ἰατρικαὶ συμβουλαί.	
Ἄμυξις ὀβελίας	8
Χρησιμοποίησις παλαιῶν ἐρημερίδων	9
Περὶ τῆς γῆς. Φυτικῆ καὶ ἀργιλ. γῆ κτλ.	29
Ἱατρικὴ συμβουλή	30
Ἡ χῶνευσις	49
Δροισιτικὸν γέμισμα προσκεφαλαίων	49
Τὸ ψυχρὸν φῶς	49
Λουτρὸν διὰ φωτογραφικὸν χάρτην	69
Περὶ ἡδυόσμου (Mentha)	69
Ἡ βρῖσις καὶ πόσις	69
Ἀντανάκλασις καὶ διάθλασις τοῦ φωτός	87
Νέα φυτά.—Κατὰ τοῦ σκόρου	87
Περὶ τοῦ θερμοῦ ὕδατος.—Κατὰ τῶν ἐξαν- θημάτων	87
Κατὰ τοῦ ἰδρωτὸς	109
Κατὰ τῶν μυρμηκῶν.—Καθαρισμ. φιαλῶν	109
Λουστρον τῶν ἐπίπλων	109
Θεραπεία τῆς διὰ μυκῆτων δηλητηριάσεως	129
Ἡ μεγαλειτέρα ἡμέρα	129
Ἡ ἀνορεξία.—Ἡ βανίλλια —Τὸ κακάον	150
Πάθησις τῶν ὠτων	169
Ἱατρικὴ συμβουλή	186
Τὸ ἐλαφρότερον ξύλον	187
Ἡλεκτρικὸν ταχυδρομεῖον ἐν Ρώμῃ	187
Ἡ βλάστησις τῶν σπόρων.—Ἡ παραγωγὴ τοῦ καφέ	204
Ἡ πρώτη ἀτμομηχανή.—Νευροπάθεια	204
Ἱατρικὴ συμβουλή	223
Κατὰ τοῦ ἠλιοκαοῦς δέρματος	246
Πρόχειρον βαρόμετρον.—Τὸ πετρέλαιον	246
Διατήρησις κόμης.—Καθαρισμὸς φαθῶν	265
Διάρροια ἵππων.—Καλύματα σφαιριστη- ρίων ἐκ χάρτου	265
Τὸ καλὸν ὕδωρ	286
Ἀπομίμησις χαλκοῦ.—Ἡ μακροτέρη ἡμέρα	286
Ἐξαίρετον σιλιβατικόν	286
Πρὸς διατήρ. στερωτῶν καὶ ζωηρῶν σαρκῶν	302
Προφύλαξις τῶν δένδρων ἀπὸ τῶν παγετῶν	302
Πάγωμα σιτηρῶν—Τὰ ὄσπ' ὡς λίπασμα	322
Φυτὰ πράσινα	344
Συγκόλλησις μετάλλων ἀνευ μεγάλης θερ- μότητος	344
Ἄσφυξία ἐκ θερμότητος	362
Περὶ τῶν στιγμάτων τοῦ προσώπου	385
Τρόπος ἐπιταχύνσεως βλαστήσεως σπόρων	385
Ὄρειχαλκνευσις τῶν ἐκ γύφου ἀγαλμάτων	385
Θεραπεία δὴγματος ὀφθαλμοῦ	402
Αἱ παχῆσαι τροφαί.—Περὶ τοῦ κονιάκ	402
Εὐκόλος τρόπος τοῦ παχύνειν	420
Σώφρων γυνή.—Ἄφρων γυνή.—Καθήκοντα	420

Ἐπιστημονικὰ παίγνια. — Σελίς	
(μετ' εἰκόνων)	
Πυρεῖα κινουμένα	9
Πῶς δυνάμεθα νὰ μεταβάλωμεν ὕalon λυ- χνίας εἰς ἠλεκτρικὴν συσκευὴν	30
Τρόπος ἐπιπλεύσεως καρφίδος καὶ βελονῶν ἐπὶ τοῦ ὕδατος	49
Παράδοξον πυροτέγγημα	69
Ἀντανάκλασις καὶ διάθλασις τοῦ φωτός	87
Ἰσορροπία πτύου καὶ πυράγρης	109
Ἡ ἠλεκτρικὴ ἀλιεῖα	129
Τὰ μαγικὰ νομίσματα	150
Κοχλίας	169
Ὁ διάβολος ἐν τῷ καμπανίτῃ	187
Κομφοτεγγήματα διὰ πτερῶν	222
Διόρησις νομίσματος ἐπὶ καθέτου ἐπιπέδου	246
Πρόχειρον πείραμα ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως	265
Αἱ ἐκ σάπωνος πομφόλυγες	286
Ἡ ἀθραυστος φιάλη	302
Ὄν μεταβαλλόμενον εἰς χιόναν	322
Οἱ ὄψεις τοῦ Φαραώ	344
Αἱ ζῶσαι ἔδραι	362
Ὁ ἐκ μετάλλου ἐχίνος	385
Ἡ ψευδο-σάλπιγξ	402
Πρόχειρος βρῆσις ὕδατος	420
Παίγνια συναναστροφῶν.	
Δὲν ἐσβυσε ζῆ ἀκίμη	36
Ἡ ψήκτρα	57
Οἱ τρεῖς ἄσσοι	79
Ἐβρεσις προσώπου κατὰ συμπερασμὸν	87
Ἐβρεσις νομίσματος ὑπὸ τὸ πινάκιον	109
Αἱ τρεῖς λέξεις	158
Οἱ τέσσαρες ἄσσοι	228
Ἡ ἐξαφάνισις ἐνδὸς παιγνιοχάρτου	250
Παίγνιον	271
Παίγνιον	311
Τακτοποίησις χαρτίων κατὰ τετραδάς	331
Πρόχειρος λεύκανσις ἀνθοδέσμης	350
Ἐπιφυλλίδες.	
Ἀκολουθήσωμεν αὐτὸν	12, 31, 51, 70 88
» » »	110
» » »	130
» » »	151
» » »	170
» » »	190
» » »	205
Ὁ ἠλεκτρικὸς βίης	303
» » »	323
» » »	345
» » »	363
» » »	386
» » »	403
» » »	422
Τετρῶνα—Εὐτρόπελα—Ἄστετα.	
Εὐτρόπελα	17
Εὐτρόπελα—Ἀνάποδα πράγματα	18
Εὐτρόπελα.—Τοπικά	35, 36
Ἀθεράπευτος κυρίχ.—Οἱ χάχηςδες.—Αὐ- σώδης ζωγράφος	37
Περίεργα	56
Ἀπολεσθεῖσα χαρὰ	57
Εὐτρόπελα	75
Σχεδιάγραφήματα	76 καὶ 77
Εὐτρόπελα	96 καὶ 97

	Σελίς		Σελίς
Εὐτράπελα	116	Ἦρχισε νὰ ὀμιλῇ εἰς τὸ ματινόμενον πλῆθος.	110
Πανοπούλου μετεμφίσεις	137	Ἐπὶ σκοπῶ συνωμλήσεν ἐπὶ μακρῶν μετ' αὐτοῦ	111
Λίγ' ἀπ' ὅλα	158	Ὁ Ἰησοῦς	130
Μετὰ διαφωνίαν μετὰ φίλου του καὶ τῆς σύζυγού του — Μωσαϊκόν	194	Πανοπούλου μετεμφίσεις	137
Μετὰ τὸ θέατρον. — Εὐτράπελα	210, 227	»	138
Ἄνθη φυσικά. — Ποικίλα	228	Εἶσαι ἢ ἀλήθεια ἐμορμόρησεν ἡ Ἄνταλα	151
Πρὸ τοῦ τηλεφώνου — Μεταξὺ κυνηγῶν	251	Σταγῶν γάλακτος καθαρῶ	164
Ἀνέκδοτα	251	Σταγῶν γάλακτος νενοθευμένου δι' ὕδατος	164
Σκηνὴ καθ' ὄδον. — Πρὸ τῆς Ἀθηνῶν	270	Σταγῶν γάλακτος νενοθευμένου δι' ἀλεύρου καθαρῶ	165
Εὐτράπελα	270, 291, 310, 331	Σταγῶν γάλακτος νενοθευμένου διὰ τοῦ ἀμύλου γεωμήλων	165
Σύγχρονος διαλεκτικῆς	349	Λεπρὸς ἤμην καὶ μ' ἐθεράπευσε	170
Εὐτράπελα	350, 351, 370	Καὶ ἀποσπῶσα ἄνθη μηλέας καὶ ὑακίνθους. Ἰνδὸς ἐκ τῶν νοτίων Ἰνδιῶν, ἐκ φυλλῆς Ταμουλ	171
Ὁ ἰατρὸς κατόπιν ἐορτῆς	410	Καὶ ἦτο ὀλίγα βήματα μόλις μακρὰν αὐτοῦ. Ἡ κεφαλὴ τοῦ Ναζωραίου ἐκλίνε ἐπὶ τοῦ στήθους του	183
Εὐτράπελα	427	Ἡ πολυπαθὴς μήτηρ	190
Εἰκόνες ὀλοσέλιδοι.			
Ἡ Σπάρτη	50	Βλέπω, Αὐτὸς εἶνε ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος. Ἡλεκτρομαγνήτης μετὰ τοῦ ὀπλισμοῦ του. Σύστημα δι' ἐνδείξεως	191
Ἡ μήτηρ τῶν τεθλιμμένων	243	Ἰδιαίτεροι μουσικαὶ διαφοραὶ	205
Χρῆς μητρὸς	262	Σύστημα Breguet — Σύστημα Siemens	206
Ἡ ἐπιστροφή εἰς τὸ χωρίον	263	Δεῖκτης συστήματος Γουίστενως	214
Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὀμιλία	384	Τὸ Κεραλάρι	214
Προσωπογραφίαι.			
Σπυρίδων Πήλικας	46	Ὁ Φιλῶξενος Λωρρῖς	231
Ληϊτῆς Πανόπουλος	73	Ὁ ἠλεκτροστρόβιλος	234, 234
Ὀλυμπία Λαλαούνη	76	Ὁ Γεώργιος Λωρρῖς	235
Σπ. Σταυρουλόπουλος	91	Ἡ καταστροφὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ σταθμοῦ 17. Διάφορα ξίφη	259
Ἀναστ. Φέξης. — Σπάρτη Καρασταμάτη	97	Τομὴ ἀνθρώπου ἔχοντος ἐντὸς αὐτοῦ σπάθην. Δεσποινίς I. Δεσποινίς II	303
Γρηγόριος Μαρασλῆς	107	Ἡ Δεσποινίς Ἐστελλα Λακόμβου ἀκούουσα διὰ τοῦ τηλεφωνογράφου	306
Γεννάδης. — Αἰκατερίνη Βερώνη	118	Ὁ φάρος τοῦ Λαουτερεβρούεν	315
Σ. Δακίopoulos. — Κ. Σιμάτος	127, 255	Πῶς αἱ ἀράχαι ὑφαίνουσι τοὺς ἰστούς των, σχῆμα 1ον	316
Γεώργιος Δάκας	289	Πῶς αἱ ἀράχαι ὑφαίνουσι τοὺς ἰστούς των, σχῆμα 2ον	335
Μαλβίνα Παπαμανώλη	343	Πῶς αἱ ἀράχαι ὑφαίνουσι τοὺς ἰστούς των, σχῆμα 3ον	336
Χρήστος Ἡλιόπουλος	375	Γιγάντειον ὀπερκεάνειον ἀεροταχύπλουν	345
Εἰκόνες διάφοροι.			
Χοῖρος μίμμηθρεπτος	10	Ὁ κ. Λακόμβος ἐπιθεωρητῆς	347
Νεκρὰ ζῶσα	11	Δαρλιγκτονεία ἢ τῆς Καλλιφορνίας	355
Γάιτος Σέπτιμος Κίνας	13	Τὰ σαρκοφάγα φυτὰ	357
Τὰς νύκτας διήρχετο ἐν ὄργιοις	14	Διδάκτωρ λαβοῦσα τὰ ἀνώτερα διπλώματα. Ἐξακολουθήσατε, σὰς ἀκούω εἶπεν ὁ φωνογράφος	363
Ἡ ἐν Τουρίνω Ἄγία Ὀθόνη	24	Καὶ ἐσταυρώθη	365
Τὸ Μόντε Κάρλο	25	Ἀποφῆς τοῦ θερμοκηπίου τῆς Παβίας	373
Λιμὴν Μαρτινίκης	27	Οἱ διάττοντες ἀστῆρες τοῦ 9 βρίου, σχ. 1ον	377
Ὁ Κίννας ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ	31	Οἱ » » » » σχ. 2ον	379
Μεταξὺ τῶν γοήτων τῆς Θρακίης	32	Περιεπάτου γελαστοὶ καὶ	380
Ἐνῶ αἱ ψυχαὶ ἔπτανται εἰς τὸ ἀγνώστον	32	Διήρχετο μεγαλοκρεπῶς	381
Ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν	44	Ἡ συγκλητικὴ Κουπάρ ἐκ Σάρθρης	382
Ἡ Ὀλυμπία	44	Τὸ μέγαρον τοῦ περιφήμου Φιλῶξ Λωρρῖς	386
Ἡ Ἄνταλα	51	Ἰππρέτης εὐεργετῶν εἰς 6 εἰκόνας	389
Εὐδαίμων σύ, ὦ Κίννα	52	Ὁ ἰατρὸς κατόπιν ἐορτῆς	407
Ἐνυπνιάζετο προφητείας	52	Πρόχειρος κλίβανος εἰς 2 σχημ.	410
Pardon	56		401
Ἀπολεσθεῖσα χαρὰ	57		
Σῶσον με, Γάιτε, σῶσον με	70		
Ἐδλεπε εἰς τὸ βάθος τοῦ αἰθέρος κεφαλὴν νεκροῦ	71		
Κατ' ἀρχὰς τὴν ὁδήγησεν εἰς τὴν ἔρημον	71		
Ἡ Καλαμίς (ἐνθα ἠχμαλωτίσθη ὁ Σ. Σταυρουλόπουλος	72		
Πόντιός ὁ Πιλάτος	88		
Ἰκτίς ἢ ἀριστοτέλειος	106		